

VÁLÉRIA OSZTATNÁ

Michael

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0012-0

9 788056 000120

ISBN

VALÉRIA OSZTATNÁ

MICHAEL

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Hrbatá Eva, Michal Ličko

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0012-0

*Venujem spomienke Michaela Jacksona,
jeho deťom Prince, Paris a Blanket
a všetkým ľuďom, ktorí ho milujú dodnes.
Nech Boh žehná ich kroky!*

Báseň ako slovo na úvod

Pre teba sa znova narodiť,

pre teba znova žiť.

S tebou si líhať za večera,

a s tebou vstávať zrána.

Teba vidieť, teba počuť,

pre teba sa smiať, pre teba plakať.

Teba hladiť, teba mať iba pre seba,

a predsa tebou sa deliť s inými, iba teba milovať.

Tebe šepkať slová, ktoré nikomu inému,

teba bozkávať na ústa, ktoré tak málo bozkávali.

Tebe sa oddať, iba teba chcieť,

iba pre teba žiť, iba s tebou bdiť.

Teba hladkať, k tebe sa túliť,

s tebou sa držať za ruky.

S tebou sledovať mesiac a hviezdy,
s tebou na sypkom piesku ležať.
Iba teba vnímať, iba teba cítiť,
iba teba chcieť, iba teba mať.

Znova sa narodiť a ovládať reč,
znova sa narodiť, kdesi inde na zemeguli prieč.
S tebou dýchať vzduch jediný,
s tebou sa milovať a tvoriť jeden celok vo vesmíre,
s tebou nosiť prsteň našej spoločnej lásky,
s tebou splodiť dieťa, ako plod večnosti,
našej večnej lásky.

Znova sa narodiť a môcť ťa poznať,
znova sa narodiť a môcť ťa bozkať,
znova sa narodiť a objat' ťa,
a potom už nikdy, nikdy neopustiť ťa.
Znova a znova počúvať ten krásny hlas.
Znova a znova. A potom zas a zas.

Znova sa narodiť a s tebou zdieľať chvíle krásne,
s tebou sa smiať a plakať, keď to tak bolí.
Znova sa narodiť a na teba sa môcť usmievať.
Znova sa narodiť a iba teba vnímať,
tvoju vôňu cítiť nozdrami mojimi,
tvoje vlasy hladkať za tmavej noci,
tvoje ruky držať, aby som sa nestratila,
tvoje kroky sledovať, aby som ťa vždy našla,
tvoj hlas počúvať, tvoj úsmev opätovať,
tvoje krásne oči, v ktorých sa môžem vidieť deň čo deň,
noc čo noc znova a znova spoznávať.

Znova sa narodiť a spoznať s tebou svet,
znova sa narodiť a pomáhať ti dosiahnuť tvoj cieľ, čo
znamená pre teba tvoj život, tvoj sen.
Znova sa narodiť a usmiať sa na teba,
znova sa narodiť a cítiť, že úsmev je opätovaný,
znova sa narodiť a povedať ti, ako veľmi ťa milujem,
a cítiť, že to isté cítiš i ty.

Znova sa narodiť a utrieť slzy z tvojej krásnej tváre,
usmiať sa na teba a povedať, že to prebolí, že som vedľa
teba, objímať ťa a nepustiť, objímať ťa a nikdy neopustiť.

Držať ťa za nádherné ruky,
vidieť ťa i vtedy, keď iný nemôže,
spoznať ťa i za tmavej noci podľa bozku,
chôdze, tváre, dotykov...

Znova sa narodiť a s tebou zdieľať tvoje chvíle,
znova sa narodiť a iba pre teba, kvôli tebe žiť.

Znova sa narodiť a navždy tak krásne
s tebou zostať byť...

Raz voľakde inde sa narodiť,
raz s tebou vyrastať a s tebou žiť.

Raz ti byť priateľkou,
raz ti byť láskou,
raz ťa šťastným urobiť,
a potom navždy, naveky s tebou žiť.

Raz rozdávať s tebou chvíle krásne,
raz ťa hladkať po tvári krásnej,
raz s tebou sa milovať,
raz tebe darovať ten najkrajší dar.
Raz pri tebe stáť, raz byť tvojou láskou,
raz spoznať tvoju tvár, tvoje črty, tvoje bozky...
A potom navždy, naveky verne pri tebe stáť.

Moja láska je iná ako ostatné, možno si to myslia každé.
Moja láska je ako perla pravá, moje slová sú ako
večnosť, ako pravda.
Urobila by som ťa šťastným, ak by si to chcel,
ak by si mi to dovolil, ak by si tak myslel.

Však znovu sa narodiť,
s tebou vyrastať a s tebou žiť,
s tebou sa modliť a zmeniť svet,
s tebou myslieť na ten krásny svet,
s tebou ráno vstávať a večer zaspávať,
nuž áno i večer s tebou celú noc sa rozprávať,
jednoducho nie je možné.

Milujem ťa ako nikoho na svete,
takú veľkú lásku som nikdy necítila,
takú veľkú bázeň som nikdy nezažila.

Tak veľmi mi chýbaš, i keď nikdy si nemohol
so mnou byť,
ja veru, tak často, s tebou som mohla byť.
Tak veľmi chýbaš mi, však už nikdy nemôžem
naspäť dostať ťa,
tak veľmi chcem ťa, tak veľmi...

Tak veľmi milujem ťa.
Tak veľmi..., ale predsa nemôžem už nikdy mať ťa.
A znova sa narodiť, mi nie je dovolené...

Pod'akovanie

V období, keď vznikala táto kniha, som prechádzala najťažším, ale najtvorivejším obdobím života. Osud, ktorý ma zanechal ako najlepší verný kamarát a ja som si myslela, že prichádza koniec, bol nespravodlivý. Keď som už nemohla ísť po vyšliapanej ceste, pretože moja trasa nečakane nabrala iný smer, som si myslela, že to nevydržím. A vtedy sa stalo čosi neuveriteľné. Môj osud akoby nabral druhý dych a odlietal so mnou do nebeských výšin, a tým mi dovolil uzrieť krajinu snov, ktorú som doteraz vidieť nedokázala.

Azda som musela dospieť a prežiť tú bolesť, keď už nič nie je možné vrátiť späť, aby som mohla skutočne tvoriť. Aby som ten dej mohla naplno prežiť. Aby som mohla navždy milovať, a predsa nikdy neprežiť tú výnimočnú, nepremožiteľnú lásku. Aby som dokázala plakať bez slz, aby som to dokázala prežiť...

Pretože samotným dejom žijem vo svete svojho sna,
kladiem na papier pocity a ožívujem nikdy neudiaty
príbeh nekonečnej lásky.

Túto knihu, ktorá vznikla v pote slz, venujem ako
poďakovanie človeku, ktorý ma naučil láske. Bol
mužom, z ktorého duše láska priam žiarila.

Miloval krásu kvetov, práve rozvíjajúcich sa púčikov,
vôňu jari.

Miloval jeseň, ktorá hrala najkrajšími farbami sveta.

Miloval zimu, keď bieloba sadala na všetko, aby
ochraňovala dychom, zmrznutými dlaňami celý svet.

Miloval teplé lúče slnka, ktoré dokázalo rozohriať
i najchladnejšie ľudské srdce.

Miloval nebo, hviezdy i mesiac, ktorý mu akoby svietil
na ceste, kade prechádzal.

Miloval zvieratá, stratené mláďatá, ktoré hľadali cestu
domov.

Ale najviac zo všetkého miloval deti, ich nevinnosť,
čistotu, ich zvonivý smiech a nádherný, úprimný úsmev.
Zbožňoval ich naivitu, že dokážu ešte veriť na rozprávky
a je im dovolené snívať.

Miloval ľudí, i tých ktorí ho nenávideli a spôsobovali mu utrpenie.

Po celý život sa snažil vyliečiť chorú Zem a jej deti, ktoré nosila na svojich pleciach ako kríž večnosti, bremeno, ktoré prijala pri svojom zrode.

Krásu dokázal uvidieť aj tam, kde ju iní vidieť nemohli.

Pomoc poskytoval všade, kde to bolo potrebné. Bolo jedno, či išlo o obyčajných ľudí z ulice, deti bez rodín, ľudí žijúcich v biede, chorých, alebo o jeho blízkych.

Nikdy neľahádel na to, kde poskytuje pomoc, keď bola nevyhnutná. Pretože miloval svet, v ktorom žil, a predsa..., mal ho nenávidieť...

Jeho charakter sa formoval od narodenia, vplývala na neho bezhraničná láska jeho matky, týranie otca, ktorý nedokázal preukázať lásku svojim deťom. I keď pociťoval na začiatku k jeho osobe hnev, ten sa po čase zmenil a on nakoniec, i keď možno nikdy nepochopil konanie svojho otca, ako nechápal zákernosť ľudí, nakoniec mu predsa len kdesi odpustil.

Bol vnímavým, učenlivým, stal sa z neho uvedomelý dospelý muž, ktorý vždy vedel, čo chce. Napriek nepriazni osudu, keď ho mnohí milovali a vynášali ho do nebeských výšin a na druhej strane ho iní tak veľmi nenávideli, predsa v hĺbke svojej duše mohol zostať dieťaťom. Pretože miloval detstvo, o ktoré bol okradnutý. V živote neľutoval nikdy nič, čo spravil, lebo vedel, že konal správne, vždy konal v mene boha, i keď jeho cesty sú niekedy také nevyspytateľné...

Bolesť, ktorú v sebe nosil počas dlhých rokov, prezrádzali jeho oči a zabudnutý úsmev kdesi na polceste, na konci.

Túto knihu venujem výnimočnému a talentovanému mužovi, ikone, ktorá prechádzala so mnou etapami môjho života.

I keď možno nebol bez chýb, než akého ho vidím svojimi očami ja..., jednoducho..., sa nedokážem na neho inak pozeráť. Možno som zaujatá, pretože bol mojím snom, náboženstvom, ikonou, láskou. Bol mojím životom. Nikdy som si nemyslela, že by som dokázala kvôli niekomu zomrieť.

Nikdy som nikoho nemilovala tak, že by som chcela umrieť, aby som mohla byť s ním. Ale, keď ho zrazu nebolo, uvedomila som si, že túžim byť s ním. Túžim dostať ešte šancu, pocít, že ho môžem raz stretnúť. Ale život nie je o tom, čo chceme, ale o tom, čo musíme. A ja som musela ďalej žiť.

Možno nebol kráľom v dušiach každého človeka, ale každý na svete ho poznal a miloval, či nemiloval. Mojím kráľom určite bol.

Prečo som si myslela, že je nesmrteľný?!

Jeho spomienka sa zahniezdila v mojom srdci, a hoci mi spôsobuje ukrutnú bolesť, nechcem na neho nikdy zabudnúť. Nechcem zabudnúť na jeho nádherné hnedé oči, nezbedný úsmev, ladné pohyby a nezabudnuteľný hlas, ktorý ešte i po rokoch mi pri spomienke vháňa slzy do očí. Bol mojou prvou láskou a zostane aj poslednou. Tento príbeh sa zdá byť azda zložitým, ale treba dokázať vedieť nazrieť pod povrch toho všetkého, treba zazrieť svetlo na konci tunela a dokázať uveriť.

Pretože tento muž dosiahol po čom túžil. Zmenil svet a pokúsil sa vyliečiť ho. Tento príbeh, sčasti fiktívny román, je o Michaelovi Jacksonovi, o nekorunovanom kráľovi popu, ktorý si tú korunu skutočne zaslúži.

Obsahuje niektoré vyhlásenia Michaela Jacksona, očarujúceho muža s nebeským hlasom, ktorým dokázal čarovať.

Michael je dnes kdesi s anjelmi, spieva pieseň večnej lásky, je šťastný, pretože našiel svoj pokoj, ktorý nikdy nemohol mať, kým žil na zemi.

I keď nie je už medzi živými, on predsa nikdy nezomrie, nemôže zomrieť, pretože vo svete zanechal za sebou viditeľnú stopu, akoby vytesaný znak do mohutnej skaly, ktorý nezastrie ani prach večnosti času.

A áno, Boh ho asi pri sebe viac potreboval, ako my tu na zemi. Stal sa z neho anjel. Anjel večnosti.

A tak moje poďakovanie patrí mužovi, ktorého už niet. Iba jednu jedínú vetu by som mu chcela povedať. Tú, ktorú tak často krát sám opakoval : „I love you.“

„Michael, I love you!“

Predslov

Malý motýľ vyvinutý z larvy, ktorého stvoril svet.

Nevedel, čo z neho bude a ako bude vyzerat', ak vyrastie,
ako vznešene sa bude vznášať, sadat' na kvet.

Nevedel, nemohol vedieť, akými farbami bude hrať
vo svojej najväčšej sláve, vo svojej kráse.

Nemohol vedieť, že jedného dňa zomrie, že ho zabije
svet, ktorý ho stvoril.

Nemohol vedieť, že úniku niet.

Je ťažko žiť s človekom, ktorého už nemilujete. Oveľa ťažšie je si to však uvedomiť. Oveľa ťažšie je uvedomiť si svoje city, že čo cítite, už nie je to isté ako kedysi. Že vám začínajú vadieť veci na druhom, ktoré ste si doteraz ani nevšimli. Že by ste ho radi zmenili, že ho porovnávate, že začínate snívať. A keď čoraz častejšie sa vracajú sny, tým častejšie sa zamýšľate, prečo sa to deje práve s vami, a prečo po toľkých rokoch, keď máte už mnoho spoločného.

Radi by ste to zmenili, no nenachádzate iné východisko. Trpíte ďalej a vaše sny sa čoraz väčšou intenzitou menia, rýchlejšie nadobúdajú pravú tvár toho, čo si prajete, aký život by ste chceli viesť.

Čoraz častejšie rozmýšľate o minulosti a nerobí vám problém myslieť na budúcnosť bez toho druhého. V tej chvíli cítite, akoby ste sa konečne mohli nadýchnuť.

Predsa to však nenechávate tak. Spomienky vás zväzujú. Všetko, čo ste kedysi prežili a čo ste v minulosti chceli ešte s tým druhým prežiť.

Skúšate možné i nemožné, a myslíte si, že keby bol spravil niečo i on pre záchranu vzťahu, bolo by vám oveľa lepšie, a určite, určite by ste sa do neho znova zamilovali. Neuvedomujete si však, že on asi nezmýšľa ako vy, možno ešte stále cíti čo predtým, a možno sa uspokojuje s tým, čo má, čo mu bolo doteraz dopriate a teraz už túži iba po pokojnom živote. Po živote s vami.

A keď si toto všetko uvedomíte, znova a znova sa začnete obviňovať, že vy ste tá zlá, pretože nemôžete, nedokázate už cítiť, čo viete, že by ste mali.

Váš rozum je čistý, no vaše srdce v ošiali spomienok sa s vami zahráva a vy sa bojíte spraviť krok vpred. Ten krok, ktorým by ste zmenili doterajší život, a nemuseli by ste žiť tak, ako žijete. Mali by ste dostatok vzduchu, ktorý tak veľmi potrebujete.

Obviňujete sa, že cítite potrebu voľnosti, a preto naďalej zostávate v tomto vzťahu, aby ste si dokázali, že predsa nie ste takou zlou.

Neviete si predstaviť život po boku druhého muža, pretože takmer celý život, celú mladosť, ste venovali jemu.

Ale niečo sa stalo. Niečo sa muselo udiat', že už takto d'alej odmietate žiť.

Niečo sa zmenilo vo vás, v ňom, niečo sa zmenilo na vašom životnom štýle a vy jednotaj hľadáte odpoveď na otázku: Čo to bolo?

A znova a znova ju nenachádzate.

A naďalej zostávate uzavretá medzi štyrmi stenami bezmocnosti.

Naďalej zostávate sama a cítite sa čoraz prázdnejšia.

Naďalej chcete to niečo zmeniť, ale už nemáte síl, už nemôžete stále iba vy robiť čosi pre záchranu vášho vzťahu. Nie, uvedomujete si, že vy to už ani nechcete.

Všetky dni sú také rovnaké. V tejto chvíli to ani nedokáže opísať. Kedysi žila. Kedysi túžila pocítiť hrejivé slnko na tvári. Kedysi túžila byť súčasťou nekonečna, vesmíru.

Kedysi vychutnávala život, pila ho veľkými dúškami, ale vždy vedela, pokiaľ môže zajať.

Myslela si, že sa to nikdy nezmení, že ju život, osud nikdy nepremení na starenku, ktorou vlastne ani nebola, a nikdy ňou ani nechcela byť.

Myslela si, že všetko bude krásne, dobré, že všetko zostane navždy tak, ako je. Ale mylila sa.

Uvedomila si, že sa čosi zmenilo. Nedokázala to ešte pomenovať. Nedokázala poznať tú zmenu, vedela však, že je tu, že nastala, a že to všetko už nedokáže vrátiť späť.

Kde sa to všetko začalo? Ani sama nevie. Skúšala už skúmať svoj život miliónkrát, ale ani raz neprišla na to, kde nastal zlom, kde spravila chybu, ak nejakú spravila. Možno toto je život, ten ozajstný, ten pravý a možno preto hovoria starí ľudia, že mladosť nemá rozum. Ale, keď týmto spôsobom mala dospieť k rozumu, neprosila si z neho, pretože týmto stratila svoj život. Stratila všetko, čo mala. Stratila elán, úsmev, radosť, chuť do života. Stratila samu seba...

Začalo sa to celé už veľmi dávno. Pred rokmi.

Bola spokojná so svojím životom. Netúžila po dobrodružstve, po zmene. Milovala a bola milovaná. To jej stačilo. Na Franklinovi sa jej páčilo všetko. Jeho pohľad, úsmev, hlas.

Páčili sa jej jeho bozky, ktorých sa nemohla nasýtiť,
páčili sa jej jeho oči, ktoré sa vedeli na ňu tak bezočivo
a nenásytne dívať.

Potrebovala cítiť jeho blízkosť. Bola šťastná, že bola
s ním, že stála po jeho boku.

Ich láska sa nezačala tak, ako tie ostatné. Nebolo
pravidlom, aby si navzájom hneď na prvom rande padli
do očí.

Ich láska sa začala priateľstvom, no nie tým
výnimočným, aké každý túži zažiť, ale predsa boli
priatelia, i keď sa nestretávali často, iba niekedy, na
nejakej oslave alebo žúre. Nikdy nehovorili o svojej
minulosti, nikdy neskúmali toho druhého, v skutočnosti
nikdy netúžili spoznať svoje vnútro. Ale predsa sa to dalo
nazvať kamarátstvom. Bol pri nej, keď ho potrebovala
a možno ho kedysi aj využila vo svoj prospech, ale nikdy
mu to nevadilo, nikdy nepreukazoval, že by mu na nej
akosi veľmi záležalo. Opak bol pravdou. To sa dozvedela
až vtedy, keď ich kamarátstvo pominulo a vystriedala ho
láska.

Niekedy sa vraví, že láska, ktorá vznikne z priateľstva, nikdy nezatieni samotné priateľstvo, ale u nich to tak nebolo. Len čo prišla láska, priateľstva už nebolo. Tak veľmi ho chcela, on sa však nedal tak ľahko. Musela o neho bojovať. Nie o jeho lásku, ale o neho samotného, aby jej dokázal preukázať svoje skutočné city, pretože sa ich na začiatku snažil pred ňou ukrývať. Nebolo to z ľahostajnosti, alebo preto že by chcel, aby oňho bojovala, bolo to kvôli nemu samotnému. Vyplývalo to z jeho vnútra, z jeho povahy. Nechcel sa zdať slabochom, i keď niekde v hlboko v sebe bol ustráchaným dieťaťom. Snažil sa byť machrom aspoň navonok, tak si kompenzoval strach, bolesť. Chcel byť niekým iným, než v skutočnosti bol. Možno preto v živote spravil veľa chýb, z ktorých sa skôr či neskôr poučil. Možno preto bol takým žiarlivým na začiatku ich vzťahu a potom čím ďalej, tým viac. Po čase sa naučil rozpoznávať svoj živel, vášnivý temperament, naučil sa, že nemôže byť takým, akým chcel byť, ako mu diktovalo jeho dvojité znamenie. Jedna jeho tvár bola iná, než tá druhá...

Po čase, i keď sa snažil ukryť svoju rozvrátenú osobnosť, Natália už nechcela poznať ani jednu jeho tvár. Začínala spoznávať iba tú horšiu. Začínala sa cítiť stiesnene v tomto vzťahu. Akoby pre neho prestala toľko znamenať ako kedysi, akoby si zvykol na život s ňou, akoby už boli manželmi po mnohé roky.

Vadilo jej, keď jej vyčítal deje, ktoré sa udiali iba v jeho fantázii. Prekážalo jej, že ju nevodil medzi kamarátov, lebo si namýšľal, že by ju chceli od neho odlákať klamstvami, a to by on neprežil. Pretože ju miloval viac ako svoj život.

Po mnohých osamotených chvíľach Natália už tomu prestávala veriť. Milovala ho. Bola by spravila všetko pre záchranu ich vzťahu. Mnoho z toho aj skúsila, ale jej úsilie znova a znova narážalo akoby na kamenný múr. Jej prosby, nádeje a plány neboli nikdy vyslyšané. Zrazu existoval už iba on. Pravda, bola jeho súčasťou, ale iba vtedy, keď mal jeden z mála tých dní, keď jej znova dovolil uvidieť v ňom toho muža, do ktorého sa pred rokmi zamilovala.

Napriek tomu, že sa na neho nedalo spoľahnúť, že mal zatemnený mozog vidinou, že raz od neho odíde, a sám nedokázal vidieť, ako sa k nej správal, predsa niekde v kútiku duše, to bol vždy on, ten malý chlapček, ktorý mal veľký strach.

Strach z čohosi... Z neznámeho, z bolesti, strach zo strachu, čo bude, keď Natália s ním nebude. Čo bude, ak sa jedného dňa rozhodne od neho odísť. A napriek svojmu strachu nechápal, že tým ako sa k nej správa, ju čoraz viac stráca. Myslel si, že to je láska. Myslel si, že ona to vie. Pre ňu však jeho správanie predstavovalo čosi celkom iné...

Nechápala, prečo koná, ako koná, prečo zatieňuje pred ňou svoju pravú tvár, svoju skutočnú povahu.

Zrazu nevedela, čo sa to deje, prečo počúva slová, ktoré jej už dávno nič nehovoria, prečo mu už nedokáže veriť.

Sklamala sa, no nie tak náhle nečakane, ako to býva zvykom. Bolo to také nenápadné, ale predsa to tak veľmi bilo do očí. Pravda bola nablízku, Natália jej však dlho nedokázala, nemohla uveriť. Nechcela ju vidieť.

Ešte stále ho v tých časoch milovala. Milovala ho bez výhrad, bola by mu ochotná všetko odpustiť. Všetko, čo ju umáralo, znútra zožieralo. Navonok nič neukazovala, pretože nechcela. Ešte si nebola istá, čo sa deje v jej vnútri. Nemohla vidieť znamenia skazy, pretože na očiach mala ešte stále ružové okuliare. Ani vo sne by ju nikdy nebolo napadlo, že si ich jedného dňa bude musieť zložiť.

Vyhovoval jej život, v ktorom žila, až kým sa neudialo čosi, čo ju vyviedlo z doterajšieho omylu jej žitia, kým sa neudialo čosi, čo jej navždy zmenilo život.

Svoj príbeh nikdy neuložila na papier, i keď vedela, že písaním denníka by sa možno ľahšie zbavila napätia, ktoré ju prenasledovalo.

Bolo to ako vypálené znamenie, ktoré sa ukázalo v danej chvíli, keď nemohla už ďalej zakrývať oči pred pravdou, pred holou skutočnosťou, pred životom, ktorým žila.

Pred životom, ako si až neskôr uvedomila, akým nikdy nechcela žiť. Milovala a táto láska jej zaslepila oči, premenila jej dušu na trpiacu bytosť jej osobnosti, niekde vnútri však, akoby našla svoj šiesty zmysel.

Bol to on, ktorý jej našepkával, že niečo nie je v poriadku, že niečo sa deje. Niečo sa deje s ňou, s jej životom, niečo sa deje v jej živote. A to niečo sa jej prestávalo páčiť.

Nemohla byť šťastná, keď bola s jedným, ale bez druhého nemohla žiť.

Tak veľmi sa dopĺňali, ale nenarodili sa v tej pravej chvíli, keď by mohli žiť jeden pre druhého. Neboli bez záväzkov. Obaja boli niekým iným, než tým človekom, akým sa ukazovali. Obaja túžili po niečom inom, po niečom lepšom, čo by viac vyhovovalo ich požiadavkám, mysleniu, osudu, ktorý mali už na začiatku napísaný vo veľkej knihe.

V jednej chvíli sa odpudzovali, v druhej chvíli sa však priťahovali ozrutnou silou, ktorá zodpovedala takmer gigantickému pólu magnetu.

Nežiadali nič od života, pretože jednoducho nemohli. Aj tak by im život neponúkol, po čom túžili. Aj tak by im život nemohol dať už nič nové, pretože krása, ktorú prežívali, keď mohli byť na chvíľu spolu, sa nedala ničím porovnať, ničím nahradiť.

Tak veľmi sa milovali, ale nepriznal by si to ani jeden z nich. Obaja mlčali, však i nevyslovené túžby, v nemote spojené pery prezrádzali pocity toho druhého. Obaja vedeli, že tomu nemôžu uveriť, nemôžu podľahnúť nádeji, pretože tá ich napokon zahubí. Nemohli robiť nič, len čakať na ten deň, keď znova budú môcť byť spolu.

Tak veľmi to chceli, telom i dušou, no rozum im neustále opakoval niečo iné. Napomínal ich, karhal, lebo čo cítili a konali, bolo také krásne a oslepujúce, predsa to páľilo. Oheň nebezpečenstva im horel za päťami. Cítili ho každou minútou, každou sekundou tlejúceho horúceho zmyslu, tej dravej vášne, ktorej sa tak veľmi túžili odovzdať.

Už žila iba zo spomienok. Spomienky boli jediné, ktoré jej ostanú, ktoré nemôže, nedokáže zatemniť znak poznania pravého života.

Jej osudom bola túžba loviť divú zver.

I keď sa jej to niekedy prestávalo páčiť, i keď sa niekedy bála sama seba, predsa v tom pokračovala, predsa jej ani na um nezišlo s tým prestať. Tušila, že by to nedokázala.

Nedokázala by žiť bez pocitu triumfu nad ulovenou zverou. Nedokázala by sa zmeniť, už by nemohla byť tou ženou, akou bola kedysi. Kedysi milovala bez výhrad, dokázala lásku prejavíť celou svojou osobnosťou, ktorou vtedy ešte bola. Bola sama láska a neprekážalo jej na milovanej osobe vôbec nič. Prijala ho bez predsudkov a prekážky zdolávala ľahkosťou. V jeden deň však nastal skrat a ona sa zobudila akoby zo sna. Uvedomila si, čo je to život, život v pravom zmysle slova.

To on, ten život, ju zmenil.

Uvedomila si, že nič nie je tak, ako si myslela, že jej doterajší sen bol iba snom. Oklamala samu seba, keď verila v niečo, čo neexistovalo, čo nebolo skutočné. Ako príbehy lásky napísané v knihách, ktoré majú vždy dobrý koniec.

V tomto svete, v realite, to však neexistovalo. Všetko bolo také iné, keď jej padli ružové okuliare, ktoré tak dlho nosila, ktorým tak veľmi verila.

Zmenu nespôsobil žiadny katastrofálny zlom.

Prišlo to ako blesk z jasného neba a ona, akoby dostala facku od života. Zobudila sa zo sna, ktorý doteraz predstavoval jej život. Keď sa jej otvorili oči, pocítila hlboký smútok za tým, čo raz a navždy stratila. Kde sa to celé začalo? Nevedela, nemohla to vedieť. Dovtedy bolo všetko také čarovné ako z rozprávky. Rozprávky však jedného dňa už prestali existovať. Zrazu im prestala veriť.

Neexistovali žiadni princovia na bielom koni, neexistovala ani princezná – ona. Dospela. Zmenila sa. Tak veľmi. Pociťovala svoju osobnosť, tú akou sa narodila, akou v skutočnosti bola. Bola živlom. Oheň jej tlel v útrobach, ale doteraz mu nedovolila, aby sa predral na povrch, aby zničil všetko, čo doteraz dávalo zmysel. Sopka ale iba čakala na pravý okamih, kedy by mohla gejzír vypudiť, lávou zakryť všetko.

Celú jej minulosť. A keď sa láva už začala valiť, ona sa ani nepokúsila ju zastaviť. To teplo, to horúco, čo z nej vyžarovalo, sa jej páčilo, zrazu to tak veľmi potrebovala. Tak veľmi milovala to nebezpečenstvo, ktoré sama vyvolala. Ktoré si zvolila, akým začala žiť.

V temných chvíľach, keď za oknom pršal dážď, si pomyslela, že sa už rozprávka nikdy nebude môcť vrátiť naspäť, že nikdy viac už nebude môcť snívať. Sen sa už nedal dosnívať, nedalo sa znovu zaspať a privolať šťastný koniec. A vtedy pocítila, že túži bojovať, že chce ešte všetko akoby znova prežiť. Nebolo jej to ale dovolené...

Bola predurčená na život osamote. Potrebovala samotu k bytiu, k osobnosti, akou sa stala, akou vždy túžila byť. Keď si spomenie na tú chuderku, akou bola v mladosti, možno i keby sa z času na čas vrátila do toho dejstva života, už by konala inak. Pretože tá chuderka vtedy nevyužila, čo sa v nej skrývalo, čo jej ponúkal život. Pretože tá chuderka vtedy o svojich túžbach, vášňach ešte ani netušila.

V tých chvíľach jej stačilo, ak ju ktosi miloval a ona mu mohla opäťovať bezvýhradne lásku. Vždy sa však sklamala. Vždy znova a znova padala a vstávala, a to ju prestalo baviť.

Nechcela už padať.

Chcela svoj život žiť, ako sa jej páčilo. Predsa niečo, niečo malilinké z jej minulosti v nej zostalo. Nemohla nechať toho, s ktorým žila, nemohla odrieť jeho lásku, akou ju miloval, pretože vo svojich dobrých chvíľach ju naozaj miloval, bol by umrel pre jej lásku, pre ňu.

Paradoxom bolo, že v jeho zlých chvíľach zas trpela.

A trpela veľmi. Najprv mu chcela pomôcť, ale jej nástojenie nedávalo pre neho zmysel. Neuvedomoval si svoju chorobu, povahu, ktorou ju ranil. Nevedel, že sa ženie do tmavého brloha zanechávajúc za sebou iba prach zeme, že odtiaľ, kam teraz speje, nemôže vziať ako víťaz. Neuvedomoval si, čo robí a ako nielen iným, ale aj sebe ubližuje.

Skúšala mu pomôcť, skúšala mu dohovoriť, ale on sa buď len smial jej obavám, alebo bol nazlostený, že si o ňom myslí čosi také.

Verila a dúfala, že sa všetko zmení. Bol jej láskou, ktorá prišla, keď to najviac potrebovala. Bol jej dňom, bez ktorého nemohla žiť. Bol jej nádejou, snom, ktorý snívala.

On si neuvedomil, že bol hlavným kľúčom k zámku dverí, za ktorými stála holá skutočnosť, život, ktorý sa rozhodla, že bude žiť, pretože inak už nemohla.

Nepriamo ju k tomu dohnal Franklin. Nechcene, ale predsa ju sotil do náručia druhého muža. Pretože v tom druhom našla, čo jej jediné chýbalo pri Franklinovi – sloboda duše. Sama by nezvládla túto zložitú situáciu. Nechcela inú lásku. Ten druhý prišiel, keď to vôbec nečakala. Nemyslela si, že sa zaľúbi, nemyslela si, že po ňom bude tak túžiť a táto túžba bude čoraz viac narastať. Nemyslela si, že nakoniec to bude až také ťažké, že nakoniec sama nebude vedieť, čo robiť. Vedť všetko sa to začalo nevinnou hrou. Hrou na mačku a myš. A ona si myslela, že myš nebude takou ťažkou korisťou. Myslela si, že sa s ňou trošku pohrá pre zábavu, a pustí ju na slobodu. Ale nestalo sa tak. Nakoniec bola tou myšou ona. Dávno si už všimla, že niečo nie je v poriadku. Už dávno videla známky choroby, ktorá ho prenasledovala. Či sa to mohlo pripísať životnému štýlu, ktorý viedol, alebo priateľom, to bolo nepodstatné.

Bud' sa chcel páčiť verným kamarátom, alebo jednoducho nezvládal ťažké životné situácie. Asi to bolo to prvé.

Chcela mu pomôcť, nevedela však ako. Keď poukazovala na jeho správanie, na dni, keď nemusel vôbec piť, vysmial ju, alebo sa urazil a opakoval, že nie je opitý.

„Áno, opitý to nie si, ale na čo si musel zase piť?“

„Veď som si dal len pár pív. Od pív sa predsa neopijem.“

Chápala ho, no on nechápal ju. Nechápal, že mu chcela len pomôcť, že sa ho snažila pochopiť a tým zachrániť ich vzťah, ale zlyhávala. A to ju trápilo, desilo ju to do budúcnosti. Pre minulosť zotrvala.

Čoraz viac si hľadal výhovorky, prečo si musí dať pivo, prečo prišiel domov nadránom podgurážený. Čoraz viac pil.

Nemohla ho zachrániť. Už sa s ním kolotoč roztočil a nemohol len tak za jazdy vyskočiť. Polámal by si všetky kosti...

V mladosti chodili spolu všade, kam sa len dalo.

Nevadilo jej, že každý víkend chodia na zábavu, ale len

čo zostarla o pár rokov a uvedomila si, že v živote nie je najdôležitejšia zábava, začala sa od neho čoraz viac líšiť. Neuvedomoval si to. Húdol si neustále to svoje: „Nie som opitý!“ I keď bol.

Opitosť u neho znamenala okno, keď nevedel o sebe, keď ležal niekde na zemi, buď v byte, či vonku. Na druhý deň sa na to vôbec nepamätal a myslel si, že mu druhí klamú. Otravovalo ho, že podľa nej bol opitý i vtedy, keď veľa hovoril a opakoval obvyčajne vždy to isté. Nechápal, že sa ho snaží zachrániť, že sa snaží zachrániť ich tak krásne sa začínajúci vzt'ah.

Neuvedomoval si svoje chyby. Bolo ľahšie vidieť chyby v inom, ako si uvedomiť tie svoje a snažiť sa ich napraviť, snažiť sa konať inak.

Vždy si hovorila, že keby ju udrel, v momente by od neho odišla. Po rokoch sa musela usmievajúcimi očami usmiať nad svojou naivnosťou, nad tým že raz uverila svojim myšlienkam a myslela si, že dokáže zotrvať pri svojom rozhodnutí.

Po rokoch si uvedomila, aký je život, ktorý musela zažiť každý deň vedľa opilca.

Vedľa alkoholika, ktorého i po rokoch, keď si už myslela, že sa to nedá, predsa len milovala. Ešte mala pred očami toho muža, ktorého kedysi, už tak dávno, spoznala. Ktorému pred zrúcaninou zámku sľúbila lásku. V tomto jedinom nepochybila. Doteraz.

Sedela v aute. V jeho aute, vedľa neho a z ničoho nič si uvedomila, že si jednoducho nemajú čo povedať. Nemajú sa o čom rozprávať. Bolo počuť iba pravidelný hukot motora, a oni sedeli ticho, spojení v nemote, akoby duchom neprítomní hľadeli pred seba, rozmýšľajúc, prečo by sa mali ozvať a čo by si mohli povedať.

Ani jeden z nich nechcel prelomiť ticho. Cítili sa v ňom bezpečne. Keby sa boli ozvali, už by sa vytratilo čaro z ich duší, z ich mysle, už by nemohli pokračovať v bezmedznom tichu, akoby to ticho nikdy nebolo existovalo, akoby nemohli, nechceli premknúť tú nemotu, ktorá ich liečila.

Liečila ich ubolené srdce, dušu, premkynala ich temnotou, ktorú mali obaja radi. Predstavovala akýsi pomyslený most.

Most, cez ktorý sa už nechceli dostať, cez ktorý sa už ani nemohli dostať, pretože im to už nebolo dovolené.

Jednoducho nemohli.

Zrazu zastavil. Zastavil iba preto, pretože sa nechcel stretnúť s nikým, pretože chcel zostať uzavretý v nemote, i keď ju nechcel ešte stratiť.

„Čo bude?“ - pýtal sa, ale nečakal na odpoveď, akoby ju ani nechcel počuť, akoby ani nechcel počuť jej hlas.

Ten by ho bol vyviedol z toho deja, deja bezmocnosti, v ktorom žil a zotrvával, pretože ďalej nemohol konať, ako konal – to vedel, ale jednoducho nemohol zmeniť, čo chcel, aby bolo zmenené.

Nestačila odpovedať. Naštartoval auto a vyrazil naspäť, na cestu, ktorou prišli.

Chcela mu povedať, že si chce pamätať chvíle, ktoré tak dávno spolu prežili, že sa znova túži s ním pomilovať, ako keď boli ešte len na začiatku lásky.

Chcela ho cítiť vedľa seba, chcela ho držať za chrbát, bozkávať ho a tešiť sa jeho blízkosti ako v časoch, keď ešte holdoval iba jej, nie alkoholu, látke, ktorá ho zničila,

ktorá hľadala ich vzťah, ničila ho zvnútra i zvonka, ako červík v prekrásnom jablku, ktorého začiatkom ešte nie je možné vidieť, až neskôr, keď jablko zhnije, alebo je poznačené čiernou jamkou. Vtedy z neho vylezie červík, zmyselný, maličký, ružovučký, takmer neschopný života, ale plný energie, akoby z neho sálala smrť, smrť umierajúceho jablka. Smrť, zánik ich vzťahu, ku ktorému smerovali. Zánik vzťahu, ktorý možno nechcel vidieť. Zabíjala ju ničota dusivého vlastného ja. Túžila si to nevšimnúť, ale nedokázala to. Prejavovala sa na jej tvári, očiach, tele. Mala tak málo, a predsa tak veľa. Túžila po niečom inom.

Niektoré ženy jednoducho nedokážu prijímať, čo tak veľmi chcú. Keď to už majú, chcú to od seba odorvať, nevedomky to odtláčajú. Takou ženou bola aj ona. Keď bola v najlepšom rozkvetu, keď bola milovaná, a i ona mohla milovať, začalo jej niečo chýbať.

Chýbal jej život, život v tom pravom slova zmysle. Chcela milovať, milovať však musela niekoho iného. Nemohla rozdávať lásku len jednému, kto ju miloval

celým srdcom, ktorý jej dal svoj život do jej zradných rúk, rúk, ktoré sa už dotýkali aj niekoho iného. Milovala, no milovala dvojnásobne. Nemohla konať inak.

Žila vo vzťahu, ktorý ju už nenapĺňal a túžila po inom.

Tak veľmi po ňom túžila, až to niekedy bolelo. Chcela toho druhého, ako ešte nikdy nikoho. Nikdy ho však nemohla mať iba pre seba. Len kde – tu si mohla dovoliť pár ukradnutých chvíľ, ktoré vtedy patrili iba jej.

Vedela, že nekoná správne, ale čo mala len na pár hodín, ju nesmierne napĺňalo. Túžila po tom druhom, i keď vedela, že nesmie tak cítiť. Akokoľvek sa pokúšala svoje pocity zahubiť, nedarilo sa jej. Vedela, že by s ním nedokázala žiť. Iba na pár hodín, minút, dní, by mohla byť s ním šťastná, no potom znovu by ho musela odovzdať druhej, tej, ktorú miloval on.

Jej telo protestovalo, ona si to však nevšímala.

Jej myseľ bojovala, rozum jej hovoril čosi iné, ale ona sa riadila srdcom.

Milovala, ale nemohla si dovoliť lásku preukázať.

Milovala, v živote sa však toľkokrát sklamala, že si nemohla, nedokázala si predstaviť, že by ju i on, ten druhý, mohol v skutočnosti milovať.

Keď bola s ním, vychutnávala si každý okamih, ktorý mohli stráviť spoločne. S ním mohla žiť životom, po akom túžila v tajných chvíľkach. A keď sa ten krátky čas rýchlo pominul a ona musela ísť domov, znova a znova sa dokázala vžiť do svojej roly, do života, ktorým žiť nechcela.

Vyhovovala jej táto dvojtvárka? Nie. Iba nevedela, čo by mala spraviť, aby svoj život dokázala zmeniť. Aby mohla konečne slobodne žiť.

Raz už Natálii muselo začať vadieť, že Franklin neustále páchol po alkohole, či to bol tuhý alkohol, či to bolo iba obyčajné víno či pivo. Nikdy mu nestačila jedna fľaša, vždy chcel a potreboval aspoň dve alebo pil zatiaľ, kým mal alkohol pred sebou.

Nikdy by si nebola pomyslela, že raz príde čas, keď jej už bude na ňom vadieť všetko. Nevedela kedy, ale raz si povedala to pomyslené STOP.

Raz to už musela spraviť.

Ale ešte stále nedokázala od neho odísť. Stále ho nedokázala opustiť napriek všetkému, čo spravil, čo vykonal. Napriek jeho tvrdohlavej, dvojitej povahe.

A možno to bolo práve preto, že ukazoval raz jednu, raz druhú stranu mince svojej tváre. Dve tváre. Jednu zo srdca nenávidela, druhú milovala a nedokázala sa jej len tak ľahko vzdať.

Kým on chodil po baroch a stretával sa s priateľmi, ona bola zavretá v byte ich snov medzi štyri steny a myslela na niekoho iného. Na druhého, ktorého v jeden slnečný deň spoznala, o kom ani nepredpokladala, že sa raz do neho zaľúbi, že raz dokážu byť milencami, o ktorých nikto nevie.

Ich vzťah trval už štvrtý rok. Ani jeden tomu nerozumel. Obaja odmietali, že milujú. Už na začiatku si stanovili pravidlá hry ich lásky, ak to bolo možné tak nazvať.

Raz sa zľakol svojich citov, no vrátil sa k nej späť a od toho okamihu nedovolil, aby jeho city prenikli na svetlo sveta, aby uzreli jej dušu, jej skutočnú tvár.

Zľakla sa i ona mnohokrát, nikdy však nezaspätkovala. Skoro si uvedomila, že tohto muža potrebuje k životu, že i keď s ním nemôže žiť, potrebuje tých pár chvíľok, ktoré strávili spolu. Zmenil jej zmýšľanie.

Otvoril jej oči a možno práve vďaka nemu bola schopná si zložiť tie pomyslené ružové okuliare.

Bol dobrým milencom, bol pozorným. Bol mužom, ktorý miloval jej telo, i keď ona ho možno milovala celého.

Túto pravdu si uvedomila neskôr. Neprišlo to ako blesk z jasného neba. Najprv sa s ním iba dobre cítila.

A potom? Potom si pomaly uvedomila, že bez neho nemôže žiť, že jej chýbajú jeho dotyky, bozky, pohladenia. Uvedomila si, že život, ktorým žije, ju nenapĺňa, nedokázala ho však zmeniť. Nemala na to odvahu, nemala na to energiu.

Najprv jej len chýbal, keď s ním nemohla byť. Potom za ním šalela, a keď sa stretli, nedokázala sa ho nabažiť.

Nakoniec jej už chýbal každým dňom.

Stalo sa to pred dvoma týždňami. Odišli spolu do neznámeho hotela v inom meste. Bolo to vzrušujúce.

I keď išli do hotela, si pomyslela:

„Čo tu hľadám s týmto starým mužom?“ - bol od nej o pätnásť rokov starší.

Ale sotva zatvorili za sebou izbu, jej pochybnosť zmizla

a zažila nenásytné, nekonečné milovanie, ktoré ju naplnilo na pár týždňov. Vedela, že po tom bude túžiť už znova zajtra. Niečo sa zmenilo. Možno to, že to nerobili v jeho aute, ale milovali sa pomaličky. Tento deň mali na to čas. Vyhradili si ho výlučne jeden pre druhého.

Milovala stuhu na jeho krku, ktorú mu uviazala na znak blahoželaní k jeho narodeninám. Milovala jeho oči, keď si uvedomil, že na to nezabudla. Milovala jeho bozky, ktoré neprestávali ani v extáze ich tiel. Milovala jeho ruky, ktoré ju držali, akoby ju nikdy nechceli pustiť. Milovala toho muža, ktorého nedokázala opustiť ani raz za celé štyri roky, i keď vedela, že nemajú spoločnú budúcnosť. Bol ženatý.

Patril inej žene, ona ho mohla mať iba na pár ukradnutých chvíľ, ktoré jej už nestačili. Chcela viac. Chcela ho cítiť každý deň pri sebe.

Keď odchádzali z hotela, obaja vedeli, že sa dostali kamsi, kam sa v skutočnosti nemali, nesmeli dostať. O dva dni jej zavolať. Chcel sa s ňou znovu stretnúť.

Chcel sa s ňou znovu milovať. Túžili jeden po druhom, ale ona nemohla byť s ním. Tento deň im nepatrili.

A potom jej volal znova a znova. Mnohokrát nebolo možné, aby sa stretli, tie dni im znova nepatrili. Osud im neprial, a tak pomaličky na neho prestala myslieť.

Žila životom, ktorým sa naučila žiť. Po čase jej začal znova chýbať. Chýbal jej ako kamarát, priateľ, s ktorým sa dokázala zo srdca zasmiať, ktorý jej pomáhal, radil jej, keď to potrebovala, kamarát, na ktorého sa dalo spoľahnúť. Síce milovanie s ním bolo nádherné a nezabudnuteľné, ale ako sa menil jej život, menila sa aj ona. Potrebovala ho ešte vždy k životu, ale potrebovala ho už iba ako kamaráta.

Volával ju na rôzne miesta, kde by sa naozaj mohli iba rozprávať a nie milovať, čo bolo pravidelné, ak sa stretli.

„Čo by si z toho mal, ak by si ma mohol iba vidieť?“ - spýtala sa ho, on jej však neodpovedal.

Začal novú tému.

Možno mnohokrát mu nedovolila ani odpovedať na otázku, pretože sa bála, čo jej povie.

Nebála sa iba svojich pocitov, ale i jeho.

Pretože nevedela, čo by povedala, akoby sa zachovala, keby jej vyznal lásku. Lásku, ktorú možno cítil. O ktorej ona pochybovala, i keď...

Možno i on sa iba zmenil.

Bola sobota. Dnes mal ísť Franklin na pánsku jazdu, na rozlúčku so slobodou k svojmu najlepšiemu kamarátovi.

Natália nechcela sedieť doma. Nemala na to ani najmenšiu chuť. Keď Franklin odišiel, vybrala sa k priateľke. Pre istotu mu zavolala a informovala ho o svojich plánoch, pretože keby sa to bol dozvedel neskôr, bol by oheň na streche. Povedal jej, nech mu zavolá, keď dôjde domov.

Okolo desiatej sa rozhodla, že zavolá Davidovi, pretože dostala na neho, na jeho blízkosť nesmierne dravú chuť. Prišiel.

Znova sa oddali zničujúcej vášni, keď jej šepkal do ucha slová, ktoré ju rozpaľovali.

„Ľúbim...“ - povedal jej počas aktu a zasekol sa na nepatrnú chvíľku, keď nemala ani čas zhodnotiť jeho slová, a vzápätí hneď dodal: „sa pozeráť na teba.“

Zakryla mu oči, lebo zostala v pomykove. Bol taký krásny, keď bol vzrušením bez seba, keď sa oddávali jeden druhému bez predsudkov, bez rozumu. Pretože ten, len čo sa stretli, vypol na chvíľku. Na chvíľku, ktorá nikdy nemohla trvať večne.

„Je ti dobre?“ - spýtal sa jej.

„Ak by mi nebolo, tak by som tu nebola. Čo by som tu hľadala? A tebe? Ty si tu prečo, keď ti všetko doma vyhovuje?“

„No, máme sa fajn, sex nám funguje. Že by to bol len zvyk?“ - zažartoval.

Ona to v tej chvíli nebrala ako žart. Bol to troška surový žart, ktorý v danej chvíli vyslovil. Doteraz sa rada hrala, bola otrokyňou. Jeho otrokyňou. Prijímala a vracala túžbu bez bolesti, bez strachu, vyžívajúc sa v tom, čo koná, žijúc životom svojho sna, ukazovať inú tvár, tvár, ktorú poznala iba ona, ale čoraz častejšie uvažovala nad tým, že to už nie je čo chce, čo očakáva od života.

„Ale nie. Neviem ti to bližšie definovať. Je mi s tebou dobre. Je krásne sa s tebou milovať. Nikdy som taký skvelý sex nezažil, nikdy v živote, len s tebou.“

Potešilo ju to.

„Chrápeš?“ - spýtal sa jej znenazdajky.

„Nie, a ty?“

„Ešte si nest'ážovali.“

„Prečo sa pýtaš? Ved' my spolu nikdy nebudeme spať.“

„No, to je viac než pravdepodobné.“ - zasmial sa.

„Vieš, že po tých rokoch, sme prvýkrát spolu v sobotu?“

„Ja som nevedel, že máš čas cez víkend.“

„Nehovorila som ti to, ale cez víkend mám obyčajne času habadej. Vieš, neverila som, že prídeš v sobotu. Myslela som si, že budeš chcieť byť s rodinou.“

„Nestáva sa to často, tak prečo by som neprišiel?“

„Ani sa to často nemôže stať, pretože by som sa ti zunovala. Vymenil by si ma za inú.“

„Sranduješ?“

„Nie. Myslím to smrteľne vážne.“

„Nikdy by som ťa nevymenil za druhú.“ - nežne ju pobožkal.

Jeho bozky naberali na intenzite a znova sa prichytili, ako po sebe túžia, ako sa pomaly kolíšu v storočnom rytme, ktorý poznali už ich predkovia.

„Dostanem sa do pekla, ale aj tam sa budem s tebou milovať.“ - povedal.

Bolo to smiešne, ale bol v tom kus pravdy. Milovali by sa všade a za každých okolností. Chémia pri nich tak neuveriteľne fungovala, až im to drásalo všetky nervové zakončenia.

Pobožkal ju. Nežne na pery. Dvakrát. To sa nestávalo. Ved' medzi nimi nebolo nič, iba sex, iba tá chémia, ktorá ich oberala o všetky zmysly.

Nemilovali sa, i keď si v niektorých chvíľkach myslela, že opak je pravdou, nikdy však nehovorili o pocitoch. Stačilo im, čo sa dialo vtedy, keď boli spolu. Stačili im letmé pohľady a rozhovory ich tiel. Lásku, tú odmietali. Zazvonil mu telefón. Manželka mu volala. Povedal, že je už na ceste domov. Nevadilo jej to. V tej chvíli sa cítila ako dvojnásobný víťaz. Nesesedela doma medzi štyrmi stenami čakajúc na to, kedy sa Franklin vráti domov v podnapitom stave. Bola víťazom, pretože bola s ním. S Davidom. Nečakala, nedúfala, ale konala. A aspoň na chvíľu jej mohol patriť.

Aspoň na chvíľku znova mohla ochutnať život, ktorý ju vábil, lákal do osídíel. Aspoň na nepatrnú hodinku mohla byť zlou ženou, akou vždy túžila byť, ale nikdy by to nebola pred nikým priznala. Týmto zvláštnym spôsobom si kompenzovala život. Ten skutočný, o ktorom si myslela, že bude ako v rozprávke s dobrým koncom. Uvedomila si žiaľ, že neexistuje. A tak sa po čase oddala druhej strane svojho sna. Vyžívala sa v ňom, i keď postupne, ako prešli roky, ju začal i tento život o čosi oberať.

Už ju nevábil, nelákal ako kedysi. V tej chvíli zistila, že netúžila, nehládala ten zmysel života, ktorý jej bol dovolený nájsť...

Doma nedokázala zaspať. Premietali sa jej slová, pocity, ktoré ešte pred chvíľkou intenzívne zažívala.

Franklin jej nad ránom napísal, že prespí u kamaráta.

Bola rada. Konečne sa mohla pokojne vyspať. Nebola zvedavá na jeho oči, ktoré sa leskli od alkoholu, na smrad, ktorý mu páchol z úst a na nezmyselné rozhovory, ktoré sa neustále opakovali a nemali konca. Unavovali ju.

Ráno, keď čakala, že sa konečne preberie a dôjde domov, rozmýšľala, ako mu tak povedať všetko, čo ju trápilo, aby tomu konečne aj on porozumel a aby si uvedomil skutočnú povahu, aby sa konečne niečo medzi nimi zmenilo. K lepšiemu. Vedela, že sama to nezvládne.

Tušila, že ju znova nepochopí.

Nevedela, čo má čakať od života, ktorým žije. Nevedela, čo má čakať od takého muža, ktorý stál po jej boku.

Vedela iba to, že čím skôr sa musí všetko zmeniť, pretože ich vzťah spel do záhuby.

Asi by potreboval poriadny úder od osudu, aby sa spamätal. To mu však neprialo. Prialo si iba milovať a byť milovaná. Prialo si len iba úprimnosť od človeka, ktorému dala svoju mladosť. Ktorému dala toľké roky.

A nechcela uveriť, že to bolo zbytočné. A až vtedy, keď si to priznala sama sebe, naozaj nastal koniec.

Chodieval domov čoraz častejšie pod vplyvom alkoholu.

Čoraz častejšie sa musela pozerat' na jeho kalný výraz očí. Neuvedomoval si, čo konal? Neuvedomoval si, že ju stráca?

Bol jednoducho taký zaslepený, že veril, že bude navždy patriť jemu, že si nikdy ani len nepomyslel, že ho raz dokáže opustiť? Miloval ju vôbec?

Kedysi si myslela, že áno. Vedela to, dúfala v to. Ako čas ubiehal, pomaly si uvedomovala, že i keď ju ľúbi, predsa mu niečo bráni, aby žil ako ostatní mladí ľudia v jeho veku. Bol to alkohol. Alkohol, ktorého chuť miloval. Ju iba ľúbil.

Bol typom človeka, ktorý nepoznal hranice pri zábave a priateľoch. Na jej naliehania a námietky odpovedal zvyčajným spôsobom:

„Prišiel mi domov kamarát..., nechcel som, ale ma nahovorili.“

Alebo jednoducho si našiel výhovorku:

„Ja ani nepijem toľko, koľko pijú iní muži v mojom veku. Celý týždeň nepijem nič, cez víkend sa troška odreagujem a už je oheň na streche.“

Áno, cez týždeň nepil. Dal si iba pivo večer. Chcel si udržať robotu, cez víkend si však ničil nielen povest', ale i svoj vzťah.

Medzi priateľmi bol známym pijanom, ktorý vypije všetko do dna. V čistých dňoch sa na nich hneval za také vyhlásenie. Vtedy to bral ako srandu.

Nevidel, alebo nechcel vidieť svoju povahu? Trápilo ho niečo, kvôli čomu sa utiekal k alkoholu? Ona o ničom nevedela. Nechápala, prečo to robí. Pripisovala to jeho dvojakej povahe.

Neprešiel ani týždeň a znova tu bol jeden z dní, ktoré by bola najradšej vymazala zo spomienok.

Včera, keď ho priatelia doniesli domov, ako obvyčajne nadránom, sa Natália zobudila ešte predtým, ako zazvonil. Už si zvykla na takéto víkendové budenia, keď nepríde domov ani do polnoci a zavolá jej, či napíše SMS-ku, že sa troška porozpráva s kamarátmi, ale že sa za ňou bude ponáhľať domov, pretože mu veľmi chýba. Už sa nad týmito výlevmi musela iba trpko usmievať. Nikdy sľub nedodrжал.

Áno, to bolo to pravé slovo, zatrpkla. Prestávala ho milovať.

Teda, včera, keď sa pozrela von oknom a uvidela ho, ako

leží uprostred hlavnej cesty a márne sa ho snažia postaviť na nohy, si niečo uvedomila. Mala dvadsaťsedem rokov. Nebola už mladá na znovu začínanie, ale nebola ani stará na pokračovanie v takomto vzťahu. Chcela mu dať ešte poslednú šancu, šancu, aby mohli byť spolu šťastní, a nie každý osve, sám, ale jednoducho vedela, že už nemôže iba sľubovať.

Kedysi sa chcela vydať, on však v nej všetky sny pozabíjal. Netúžila po bielych princezníckových šatách, netúžila po veľkej fanfáre, nechcela, aby celý svet vedel, že sa vydáva. Keby našla toho pravého, tomu by chcela porodiť dieťa. Mal by zostať pri nej v tom najhoršom, podporovať ju, starať sa o dieťa. Vtedy by sa cítila byť dostatočne zrelou, aby sa stala matkou. Ale ona nechcela, nechcela dieťa od neho.

Nechcela dieťa od nezodpovedného muža. Nechcela dieťa pretože jedno už mala doma. Ešte vždy spal, keď ona už rozmýšľala, ako mu to všetko povie. Nedokázala nájsť vhodné slová, nedokázala mu opísať, čo cíti, pretože vedela, že sa s ním znovu bude musieť rozprávať ako s dieťaťom, nie ako s dospelým mužom.

A dieťa predsa také čosi nemôže pochopiť.

Chcela mu dať ultimátum. Chcela na neho pritlačiť, a tak zachrániť ich vzťah, zachrániť sa od záhuby, zachrániť jeho od záhuby, od seba samotného.

Nevedela, či jej to vyjde, no vedela, že mu dá pol roka, aby sa zmenil, aby jej dokázal, že ju miluje, že nie je nezodpovedným človekom.

Že, čo sľúbi aj dodrží. Že keď niečo nevie dodržať, tak to ani bezhlavo nesľúbi.

Vedela, že po pol roku sa jej život zmení. Bud' zostanú spolu, alebo sa navždy rozídu. Pol roka, keď si môžu zariadiť život, ktorý chcú žiť spolu, alebo každý osamote, zvlášť. Pol roka, keď už bude mať dvadsaťsedem rokov.

Neskoro začať nový vzťah, ale príliš skoro zostať vo vzťahu, ktorý nenapĺňa.

Všetko sa odohralo rýchlo. Na ultimátum, ktorý mu ešte pred chvíľkou chcela dať, zabudla. Znova zvíťazila láska. Znova sa utiahla sama do seba hľadajúc v ňom človeka, ktorého tak veľmi kedysi milovala, ktorého kedysi spoznala.

Chcela, aby sa všetko vrátilo do starých koľají. Túžila sa odpútať od života, v ktorom žila, nemala však na to dost síl. Raz im bolo spolu dobre, a potom sa znova hádali ako mačka a pes. Jej vzťah už dávno nebol výhrou. Utekala pred ním vo svojich snoch, utekala pred ním vo chvíľach, keď túžila po inom, keď sa s ňou celý svet točil závratnou rýchlosťou.

Milovala ho, ale jeho lásku cítila len v nepatrných okamihoch, a to ju nenapĺňovalo. Potrebovala žiť iný život. Život, ktorý si kedysi vysnívala, po ktorom túžila zo dňa na deň viac.

Vedela, že ho musí opustiť. Cítila to vo svojich útrobach, ale nikdy sa neodhodlala k tomu kroku. Vždy ju uprosil, aby zostala, a ona mu neustále odpúšťala.

Milovala ho, alebo to bola naozaj iba sila zvyku?

Nevedela. Nemohla dostať odpoveď na otázky, kým žila s ním. Opantal ju dvojitou povahou a ona postupne umierala. Jej duša sa zatratila, jej oči už nežiarili šťastím. Vedela, čo má spraviť, vedela, že ho musí opustiť, ale nemohla, nevládala, nevedela, odkiaľ na to nabráť sily.

No na druhej strane vedela, že takto nemôže žiť.

Udrel ju. Sila ju natoľko ohromila, že ďalšiu facku už ani nevnímala.

Bolo to silné ničivé pálenie, vypálené nielen na jej tvári, ale zanechávajúce za sebou silný pocit v duši, ktorý sa už nedal ničím vymazať. Udrel ju iba preto, lebo znova bol opitý a na čomsi sa pohádali. Bola to úplná maličkosť.

Nepáčilo sa jej, že smrdí po alkohole. Vyprovokovala ho slovami, ale čo spravil, na to nemal žiadne právo. Nemal právo ju udrieť. Bojovala so slzami, ktoré sa jej rinuli po tvári, nezmohla však nič. Bola to tupá bolesť po údere, ktorý nikdy nemal nasledovať za slovami. Možno to bolo kdesi už dopredu napísané, možno sa jej život musel uberať týmto smerom, ale predsa netúžila svoju mladosť žiť s človekom pre zbytočnosť, budúcnosť, ktorá v tejto chvíli už neexistovala.

Na minulosť túžila zabudnúť.

Nebola už mladým dievčaťom, ktoré si ľahko vytvorí ďalší život, ktoré ešte bude milovať a i ju budú milovať, ale chcela sa o to aspoň pokúsiť.

Plne si uvedomila, že nemôže a nedokáže takto ďalej žiť. Rozhodla sa. V tento deň sa utvrdila v tom, že ho opustí. Nemohla ďalej žiť v tomto vzťahu. Nevládala žiť v strachu. Bála sa čosi vysloviť, bála sa povedať názor, pretože ten neustále dopadal na ochranný kamenný múr, ktorý si dlhoročným vzťahom akosi nechcene vytvorili. Mala strach, že ju znova udrie...

Nemohla žiť ďalej životom, ktorý viedla. Nechcela už ďalej trpieť. Túžila žiť. Milovala ho, ako kedysi svoju ozajstnú lásku. Táto láska sa však premenila na niečo, čo nedokázala pomenovať, čo sama nechápala a nemohla povedať, kde, kedy, ako a kto to celé pokazil. Vinná bola i ona. Vedela to. Nemohla celú vinu hádzať na neho, nemohla nemo mlčať a celé to na neho zvalovať. Určite i ona spravila nejednu chybu. Možno sa už dostatočne nesnažila zachrániť vzťah, v ktorom žila, a možno to nerobila preto, lebo jej tento vzťah už nevyhovoval. Bola dospelou ženou. Vedela už, čo chce, a čo mala, to už nechcela. Prednedávnom by bola ochotná ešte pristúpiť na čokoľvek, čo by zachránilo ich vzťah, ale to už prestalo mať význam.

Čosi stratili, čosi, čo už nikdy nedokážu nájsť. Milovala ho, ale už nestačila iba láska. Mala rada v ňom iba to vzdialené dieťa, chlapca, ktorý sa jej kedysi tak veľmi zapáčil, do ktorého sa zamilovala. Ale ten chlapec sa pomaly vytrácal, a nakoniec pred ňou stál dospelý muž, ktorého nepoznávala.

Už o ňu nebojoval. Vedel, že ju má. Vedel, že má dosť rokov, aby ho mohla opustiť, aby začínala nový život. Na novom mieste, niekde inde, vzdialený od neho, ktorý si myslel, že jej všetko dal.

Tak veľmi bolelo, že je už všetko nenávratne vzdialené, že to už sama nedokáže vrátiť naspäť. A skutočnosť, že to už vrátiť ani nechce, ju ľakala.

Kedysi by pre neho spravila i nemožné, aspoň by sa o to pokúsila. Dnes už nechcela pre neho nič urobiť. Stratila silu, elán do života, ktorý kedysi mala. Prejavovala sa jej druhá osobnosť, ktorú toľké roky utápala v sebe, lebo si hovorila, že čo cíti, čo kdesi vo svojom vnútri vie, je nesprávne. Pomaly si uvedomovala, že po tie roky, čo s ním žila, strácala seba, až sa celkom zmenila.

Už nebola tým milým naivným dievčaťom, ktoré mu všetko uverilo. Už bola inou. Stala sa z nej žena. Zdalo sa, že dospelosť prišla z jedného dňa na druhý. Omyl. Zmena prichádzala postupne, a Natália nepostrehla, kedy zmena, ktorá nastala, ukončila premenu.

Snáď to bolo vtedy, keď ju udrel. V tej chvíli už netúžila nič zmeniť. Túžba bola zbytočná, jeho by nezmenila.

Franklin nikdy nepochopí bolesť, ktorú jej spôsoboval toľké roky. Nikdy si neuvedomí, čo vykonal, že i keby zostala po jeho boku verne stát', už nikdy, nikdy by nemohla byť tou ženou, do ktorej sa zamiloval. Nikdy by si nepriznal, že zmena začala kvôli nemu, že vlastným pričinením stratil, čo mal, čo toľké roky miloval, čo nikdy nechcel stratiť.

Človek by si myslel, že na druhý deň by sa zachoval inak, že by zostal doma a zahrnul by ju láskou, ktorú ešte možno kdesi hlboko v sebe k nej cítil. Nebolo to tak.

Vstal. Ani slovo. Odišiel do práce. Ešte on bol urazený!

Večer. Prišiel domov. Bol príliš unavený, aby sa zmohol na rozhovor a zaspal hneď, ako sa jeho hlava dotkla vankúša.

Nepokúšala sa s ním rozprávať. Nemala už na to silu. Bolest' nepustila jej ústa, aby čosi povedali. Slzy, ktoré vyplakala, už dávno uschli. Tuposť pretrvávala. Už nikdy viac jej nedokázal dať, čo Natália tak veľmi potrebovala. Nedokázal jej dať slobodu. Tú musela získať sama. Celý život ním bola obmedzovaná, i keď si to dlho nevšimla. Svitol nový deň. Prišlo jedno ráno. A ona, akoby zakliata princezná, sa musela zobudiť. Bozkom spečatila svoj nový život, ktorý jej priniesol smelosť, ľahostajnosť a ukázal jej pravú osobnosť. Vniesol jej do života svetlo, ale tmu tam, kde kedysi bola pravda. Malé ružovučké, uplakané. Chcelo sa jej kričať: „Dajte mi ho sem!“ - vedela však, že to nemôže. Ono nebolo jej, nepatrilo jej, nikdy ani patriť nebude. Malé ružovučké, uplakané bábätko. Keď ho vzala do ruky, slzy sa jej hrnuli do očí, i keď vedela, že nemôže plakať. Doteraz sa ani raz nezmohla na odhodlanie mať vlastný malý ružovučký balíček. Bála sa. Čoho vlastne?

Bála sa stratiť doterajší život, ktorý jej neprinášal žiadnu nádej na krajšie pokračovanie sna?

Bála sa ukradnúť malý kúsok z Franklina? Nie, bála sa uviaznuť vo vzťahu, v ktorom nebola šťastná. Bála sa života.

Bola zmätená. Žiarlila. Žiarlila na kamarátku, ktorá dokázala zmeniť svoj život. Žiarlila, že dokázala pretrpieť bolesť a razom sa všetko zmenilo. Žiarlila, že žije životom, ktorý si vysnívala, že jej je to dovolené. Žiarlila na šťastie, ktoré cítila, keď sa pozrela na svojho chlapčeka, ktorému dala život. Žiarlila, že mohla mať svoj sen, ktorý si vysnívala ešte v detstve, keď sa hrávala s bábikami. Žiarlila, že jej sa ten sen vytratil. Žiarlila na svoj nevydarený život.

I Natália chcela mať svoj balíček. Chcela, ale nenachádzala v sebe dostatok síl, aby to dokázala. Aby sa uviazala na Franklina, ktorý nebol jej princom z rozprávkového zámku. Už nie.

A napriek tomu, že tak veľmi chcela, jej strach bol oveľa väčší.

Plakala... Bála sa.

Mala taký veľký strach. Tak veľmi to bolelo, tak veľmi to páliło. Niesla také ťažké bremeno. Jednoducho nemohla inak konať, ako konala, jednoducho nemohla inak zmýšľať, ako zmýšľala. Bolo to silnejšie ako ona, bolo to také silné, až sa toho začala báť. A vtedy si to konečne, tak naozaj, uvedomila.

Toľkokrát ustupovala, krok za krokom, len aby oddialila tú chvíľu. Musela napredovať. Smelosť ju však už načisto opustila. Nedokázala sa rozhodnúť sama.

Nedokázala rozhodnúť o svojom živote, vyriečiť ortieľ nad sebou. Vzdať sa mladosti a byť dospelou. Dospelou po jeho boku. Nedokázala to. Nemohla, nechcela to.

Už nikdy viac by nezískala späť slobodu a nezávislosť.

Už nikdy viac nebude ona, ale oni... Ani raz sa nepozastavila, že to už nikdy viac nebude pre ňu také potrebné, že to pre ňu už potom nebude prvoradé...

Nemohla sa vzdať života, sna. Cítila to vo svojom vnútri.

Myšlienky jej nedovolili spávať. Prvoradé bolo pre ňu byť šťastnou. Dala by všetko za to, keby sa znova mohla smiať bez starosti.

Dala by všetko za ten pocit bezpečia, ktorý nemala. Nie, do takéhoto vzťahu jednoducho nemohla priviesť dieťa, i keď vedela, že biologické hodiny jej už tykajú. Nemala čas...

Toľkokrát si želala, aby bol koniec večnej dilemy. Iné veci boli pre ňu prednejšie, oveľa nepodstatnejšie, menej potrebné k životu pre iného človeka. Ale pre ňu také veľmi dôležité.

Niekedy si želala, aby sa to už stalo, aby musela prijať zmenu a naučiť sa s ňou žiť. Po toľkých rokoch si zrazu položila otázku, či by bola dobrou matkou. Čo keby kvôli smútku a beznádeji odvrhla svoje dieťa? Čo keby sa o neho nedokázala s láskou postarať preto, že sama zanevrela na lásku a už v nej nedokázala veriť?

Nie, jednoducho nemohla priviesť dieťa do života, ktorým žila.

Dnes si uvedomila, prečo mala pochybnosti. Zistila, že chyba nie je v jej životných hodnotách, ako si to doteraz myslela. Bolo to kvôli Franklinovi. Nemohla mu dopriať, po čom túžil. Vedela, že by to bola jej osudná chyba.

Vlastnou rukou by si zobrala život a nádej na lepší zajtrajšok. Franklin nebol vyvoleným jej srdca. Bojovala o lásku, lebo si myslela, že je hodná toho boja. Ale on nikdy nedokázal úplne pohladíť jej srdce. Bola mu ochotná dať iba časť z neho. Ďalší kus si nechávala pre svoj sen. Nebolo to správne, dnes to porozumela.

Počula ten nemý hlas v sebe, ktorý jej zabraňoval byť s Franklinom šťastná. Porozumela jeho význam. Ich cesty sa rozchádzali. Cítila, že sa blíži chvíľa, keď všetkému bude koniec.

Pocity vychádzali z nej, z maličkostí, ktoré ju robili tým, čím bola. Vychádzali z jej vnútra, z hluku rôznych pocitov, ktoré tu vždy boli. Nastal ten čas, ten deň, keď cítila, vedela, že sa musí rozhodnúť. Bolo to jej najťažšie rozhodnutie, ktoré musela vyriešiť nad sebou, nad svojím životom. Cesta späť už nebola a nemohla už ďalej ani zostať stáť tam, kde sa práve nachádzala.

Vedela, že keď sa rozhodne, zmení sa jej celý život, všetky hodnoty. Plakala. Plakala, kde ju nik nemohol vidieť.

A i potom, keď sa navonok zdalo, že sa usmieva, jej oči už zostali pohrúžené do neznáma, do minulosti, ktorú túžila znovu zažiť.

Rokmi po jeho boku sa dostala tam, kde nikdy nechcela byť. Po celý život odmietala už iba pomyslenie, že by ju raz posadili do dajakej lavice a nechali ju tam opustenú bez priateľov, bez všetkého, bez každého, ako storočný strom stáť na ceste, a ona by sa musela rozhodnúť, kade má ísť. Nevedela, nemohla vedieť, ktorú cestu si má vybrať, nájstť tú správnu bolo v tej chvíli nepomysliteľné. Ktorá cesta je tá správna, ktorá cesta by jej už viac neublížila, ktorá by jej vyhovovala?

Chcela bežať, odísť preč od problémov, no nedarilo sa jej to. Triasla sa na celom tele, srdce ju pichalo, slzy ju pálili.

Nechcela odísť, ale nemohla ani zostať.

Jej život sa skončil jedného dňa, ktorý mal predstavovať lásku, nádej a kruh najbližších.

Každý jej ubližoval a ona nechápala, čo sa to s ňou deje.

Nechápala, čo sa deje s jej životom.

Nechápala, kam sa to dostala, a prečo sa tam vlastne ocitla. Nikomu predsa nikdy vedome neublížila.

Nerozumela už absolútne ničomu.

Zostala sama so svojimi myšlienkami stáť na ceste a nemohla vedieť, či si vyberie správne. Nemohla vedieť, čo bude nasledovať. Či ju budú milovať, či nenávidieť.

Či ona bude milovať, či nenávidieť...

Doteraz žila v rozprávke, ktorá sa už skončila. Sklamal ju každý, sklamal ju sám život.

Chcela zmeniť svet, ľudí. Túžila po tom, aby ju mal každý rád a ani po toľkých rokoch sa jej to nepodarilo.

Keď si myslela, že má na dosah cieľ, na dosah ruky, duše, srdca, musela si uvedomiť, že to tak nie je.

Z diaľky počula čísi hlas, ktorý sa jej vysmieval a ona narazila na akýsi múr vo svojom vnútri a nemohla pokračovať ďalej. Život sa jej rozsypal ako domček z karát...

Chcela to zastaviť, už však nemala síl.

Chcela vstať, keď spadla, ale už nevidela dôvod prečo vstávať...

Nemohla ďalej čakať, jednoducho nemala dôvod zostať. Zostali iba spomienky, ktoré jej ničili život. Život, ktorý už vlastne nežila. Žila iba v minulosti, a vďaka nej si predstavovala lepšiu budúcnosť. Vďaka tá akosi neprichádzala.

Pobalila sa. Zobrala si iba tie najnevýhnutnejšie veci. Šaty, v ktorých vyzerala presvedčivo, dobre. Šaty, ktoré si už neobliekala, pretože si to nemohla dovoliť. Zazlieval jej to. Vždy sa vypytoval, komu sa chce páčiť. Už zabudol, že páčiť sa chcela vždy iba jemu, už zabudol, že všetko, čo robila, robila pre neho a pre seba. Nikdy nie pre niekoho iného. Nikdy jej nezáležalo na tom, čo povedia iní.

Ešte naposledy urobila poriadok a navarila večeru. Večeru pre jedného. Vedela to, už vtedy to vedela, keď mu varila jeho obľúbený perkelt. Vedela, že je to naposledy, že odchádza. Že sa už nikdy nevráti... Poobzerala sa ešte raz po známom byte. Slzy jej vstúpili do očí. Mohla byť taká šťastná... Ale nikdy úplne šťastnou nebola. A preto musela odísť.

Otvorila dvere. Ešte posledný pohľad na známe steny, zariadenie bytu.

Zavrela a už iba zo zvyklosti skontrolovala, či je ozaj zamknuté. V mysli si vybavila všetky izby v byte či sú zhasnuté svetlá.

Upravila si vlasy iba tak mimovoľne, akoby sa chystala na nejakú dôležitú prednášku, ale vôbec to tak nebolo.

Pripravovala sa vykonať najväčší a zároveň najťažší krok v živote. Konečne sa odhodlala.

Keď šla dole schodmi do výtahovej šachty, uvedomila si úplnú maličkosť, ale predsa, robila to mechanicky po mnohé roky a nikdy ju nenapadlo, že by to spravila raz poslednýkrát.

Výtahom sa vyviezla na prízemie, kde ju už čakal David. Pomýlená láska, ktorá v skutočnosti bola iba o fyzickom kontakte, o chémii.

Uvedomila si to už pred mesiacmi, keď sa k nemu približovala viac ako k priateľovi, než milencovi, či k svojej láske. Zistila to, keď vylúčila všetky ostatné pocity, a išla iba za hlasom svojho srdca, ktoré prahlo

po skutočnom kamarátovi, ktorému by sa mohla zdôveriť so starosťami i radosťami, ktoré ju poháňali vpred.

A David takým naozaj bol.

Nasadla k nemu do auta. Usmiala sa na neho. Zaujímavé, iba on ju chápal v tejto chvíli. Nepýtal sa na nič, nechal, aby sa rozhodla, či sa túži vyrozprávať.

Zabuchla dvere. Zabuchla za sebou minulosť. Nič jej nezostalo.

Auto sa pohlo.

Keď sa pozrela na lietadlo, pochytil ju strach. Nebála sa letu. Skôr ju zarazilo, že zanecháva život, ktorý pre ňu spočiatku toľko znamenal. Jej sen sa však jedného dňa skončil a ona si uvedomila, že zostala sama. Bála sa neznáma, vedela však, že je to jediné, čo mohla spraviť. Keď zahlásili nástup, pomaly vykročila vpred ťahajúc za sebou malý kufrík. Vykročila vpred do budúcnosti.

Zanechala za sebou všetko, čo mala rada. Zanechala za sebou sen, ktorý snívala. Nikdy sa jej ho nepodarilo dosnívať. Uvedomila si to a jej tvár zastrel smútok.

Naozaj sa snažila, a predsa jej to nevyšlo.

V tej chvíli si ani neuvedomila paradox, že na cestu do jej nového života ju odprevadil jeden z jej životov, jedna tvár, ktorou žila.

Let prešiel akoby rýchlosťou svetla. Iba pred minútkou zatvorila oči a spomínala na minulosť, a keď si ich otvorila, lietadlo už pristávalo.

Pobalila si veci a vošla do suterénu letiska. Čakala na ďalší let. Medzipristátie jej nevadilo. Nechávala sa unášať akoby vírom rieky, do ktorej nechcene padla. I tak už nemala čo stratiť. Plávať sa nikdy nenaučila.

Nevedela kam pôjde, nepoznala budúcnosť a v tejto chvíli ju to ani nezaujímal. Dokázala myslieť iba na minulosť.

Do ďalšieho letu jej zostávali ešte dve hodiny. Pre človeka, akým bola ona, by bolo utrpenie, priam mučenie vyčkávať na let, ale v tejto chvíli, akoby bola v dajakej apatii. Bola trpezlivá. Tíško sedela v suteréne pražského letiska. Jej myseľ bola ešte otupená bolesťou, ale necítila taký strach, aký by v skutočnosti, keby bola pri plnom vedomí, bez bolesti v srdci, pocítila.

Strach, ktorý by cítiť mala. Závažnosť situácie nevnímala. Skôr sa oddávala spomienkam, ktoré i keby akokoľvek chcela, nedokázala by zahlušiť.

Keď znova ohlasovali jej let, automaticky sa postavila a vykročila smerom k bráne, ktorej číslo zahlásili ako číslo jej nástupišťa. Letela z Prahy do Londýna, kde ju čakal už posledný prestup, ktorým sa odvezie do Spojených štátov amerických, do Los Angeles. Do mesta anjelov, kam vždy túžila raz sa dostať. Doteraz si na túto cestu ani netrúfla.

Vedela, že Franklin by s ňou nechcel cestovať. Dialka sa mu zdala byť zbytočným, premárnením času, ktorý by dokázal aj inak stráviť.

Zrazu jej všetko dávalo zmysel, čomu doteraz nerozumela. Franklin ju síce miloval, bola si tým istá, ale zmenili ho kamaráti. A ako sa menil rebríček jeho životných hodnôt, tak sa s ním menila aj ona. Zanevrela, skoro zabudla na svoje sny, lebo si myslela, že je to tak správne. Veď predsa nemohla odhodiť jeho lásku kvôli tomu, aby mohla prežiť svoje sny.

Ved' do jej sna, života, patrila aj on. Milovala ho ako nikoho ešte vo svojom krátkom živote. Chcela s ním zostarnúť, chcela ho spraviť šťastným. To druhé sa jej z času na čas podarilo, ale nemyslela si, že toho prvého sa po čase zriekne, že sa toho bude dokázať raz vzdať. Postupom času si ale musela uvedomiť, že, keď jej hovorí, ako ju miluje, to samé o sebe jej nestačí.

Nechcela počuť slová vyznania lásky, potrebovala ten pocit aj skutočne cítiť. Ako ubiehal čas, zanikali nielen slová, ale na povrch sa dralo jeho pravé „ja“ pretvorené časom a ľuďmi, s ktorými sa stýkal.

Po čase si Natália uvedomila, že takto nechce ďalej žiť.

I keď sa snažila zachrániť vzťah, predsa vždy zlyhala.

Chvíľku bolo pekne, ako keď po zamračenom dni vyjde slnko a zohreje smutnú prírodu navôkol, no čoraz častejšie, po takomto krásnom čase, sa rozpršalo. Dážď tiekol prúdom a zalial všetko navôkol. Až slnko už prestávalo vychádzať. A vtedy s tým bleskom spoza okien prišlo jej rozhodnutie.

Konečne, po mnohých útrapách si uvedomila, že už niet o čo bojovať.

Už takmer stratila samu seba. Uvedomila si, že ďalej sa nemôže iba nečinne prizerať, ako ju vietor unáša kamsi, kam nechcela ísť. Uvedomila si, že niet čo napravovať, pretože už urobila všetko, čo mohla, čo bolo v jej silách. Ďalej už nechcela bojovať. Už nemala síl znova postaviť vysnívaný domček. Vedela, že aj samotný pokus by bol zbytočný a znamenal by krach. Dopredu prehraný boj, ktorý sa už nechcela a nevládala pokúsiť vyhrať. Nechcela čeliť ďalšiemu nebezpečenstvu, láske, ktorá už zomrela.

Musela sa postaviť na vlastné nohy. Otvorila dvere a vystúpila do zamračeného počasia, predstavujúc si spúšť, ktorú za sebou zanechá.

Natália sa vydala na neskutočne dlhú cestu. Na to, že cestovala prvýkrát lietadlom a k tomu ešte sama, bola navonok pokojná, akoby si na cestovanie už zvykla.

Ani si neuvedomila, že sa jej splňa jeden zo snov, že letí, a že druhý sen – Los Angeles – má už na dosah ruky.

O pár hodín vystúpi z lietadla už poslednýkrát do suterénu letiska Los Angeles.

Stúpi na zem, ktorej jazyk, obyčaje neovláda. Stúpi na neznáme miesto a začne nový život. Sama opustená ako oáza v púšti.

Dlhé roky sa hľadala, bojovala s časom, s osudom, ktorý sa s ňou zahrával. Čím viac tehiel položila na vybudovanie vysnívaného pomysleného domčeka, tým silnejší hurikán sa privalil a ona musela začať stavať svoj domček od začiatku, od základov.

----- ... -----

Franklina chytilo zvláštne tušenie. V kostiach akoby ho bolo zamrazilo, ale už o minútu tomu zvláštnemu pocitu nepripisoval žiadny hlbší význam.

Bol v práci a už sa tešil na večerný záťah s kamarátmi. Bola sobota a čas mu ubiehal až príliš pomaly, tak ako mnohé predchádzajúce soboty, keď robil. Ale zvykol si na tento pocit, pretože sobotňajší večer patril iba jemu. Jemu a jeho kamarátom.

Pôjdu si niekam sadnúť, nad párom pohárov piva sa porozprávajú, poklebetia ako staré baby. Usmial sa. Rád sa zabával, kdesi však už cítil svoj vek, a že by už mal čosi za sebou zanechať. Niečo, čo tu zostane i vtedy, keď on už nebude. Väčšina jeho kamarátov už mala potomka. I on túžil po dieťati i kvôli Natálii. Aspoň by sa doma bábätkom zamestnala a on by nemusel pozerat' do jej vyčítavých očí, keď si dá pár pív. Dôležitejšie by bolo pre ňu dobro dieťaťa. Možno by sa upokojila a nerebelovala by. Zabudla by na sny, ktoré mu naháňali strach. Mali by človečika, ktorý by z nej, z nich oboch, vznikol jedného bolestivého, ale krásneho dňa. Aký iný dôkaz lásky by jej mohol dať? Veď v mužových očiach je bohyňou žena, ktorá mu porodí a vychováva deti. A on, ako videl u kamarátov, by sa ničoho nemusel vzdať.

Áno, to je, čo potrebujem! Pomyslel si a pokračoval v práci ako stavbár jednej prospešnej firmy.

Prešli štyri hodiny a všetko bolo nemenné. Iba ticho vo vzduchu naznačovalo, že sa čosi bude diať.

Akoby ticho pred búrkou, pred hrozným hurikánom,
ktorý zmetie všetko, čo mu príde do cesty.

Ktorý zmení životy ľudí v okamihu, ako sa ich dotkne
studeným dychom, a keď potom tak rýchlo ako prišiel,
zanikne, zanechá za sebou spúšť a zmení navždy životy
ľudí žijúcich na území, kade sa pred chvíľkou prehnal.

Keď sa oči nevidomých otvoria a oslepí ich žiara skazy,
uvedomia si, kde pochybili. Uvedomia si dôsledky
svojho konania, ega.

A keď sa pozrú na nebesia, spustia sa na kolená, vzopnú
ruky a budú prosiť o pomoc toho najvyššieho. Toho, od
ktorého sa odvrátili. Ktorého meno už nepoznali.

A vtedy, vtedy si uvedomia závažnosť situácie, hrôzu
a strach. Ale to, to je ešte veľmi ďaleko...

----- ... -----

Londýnske letisko bolo neskutočne veľké oproti pražskému. Hemžilo sa to tu množstvom ľudí rôznych národností. Boli tu ľudia bielej rasy, Afroameričania, Číňania, Japonci a rôzne iné národy.

Natáliu začal chytať strach. Strach z neznáma, z reči, ktorej dobre nerozumela. Mala bezmála dve hodiny do ďalšieho, do posledného letu, a nevedela, kam sa podieť. Myšlienky jej už neblúdili v minulosti, ale začali sa sústreďovať na prítomnosť.

Len aby som nezmeškala nástup! Opakovala si v duchu a pri každom hlásení nejakého letu sa strhla a počúvala, usilujúc sa správne porozumieť.

Netušila, čo bude s ňou, kam sa podeje. Čo spraví, keď sa jej nohy dotknú cudzej zeme?

Nemohla sa spoľahnúť na nikoho, žiadať o pomoc bolo absurdné, pretože bola sama, samučičká ako prst. I ten nebol až taký osamotený ako ona, pretože na blízku mal svojich priateľov...

Svet okolo nej sa zdal byť obrovským. Cítila sa byť nepatrnou bodkou, ako mravček pochodujúci na zemi,

ktorého nik nevidí, nik nepozná, nikomu na ňom naozaj nezáleží.

Pocítila únavu. Napadlo ju, že by si rada dala silnú kávu, aby ju aspoň tá osviežila. Postavila sa.

Kufor už dávno odovzdala, ten malý kufrík. Obsahoval jej najcennejšie veci, ktorých sa nebola ochotná vzdať. Snažila sa nezabaliť ani jednu vec či odev, ktorý by jej mohol pripomínať akýmsi spôsobom minulosť.

Vedela, že šaty jej nebudú stačiť, dúfala však, že si bude môcť kúpiť nové oblečenie.

Teraz zamierila hneď do prvej kaviarne. Sebavedome sa usadila. Kabelku si dala na vedľajšiu stoličku, a keď k nej pristúpila čašníčka, lá mavou angličtinou si vypýtala presso s minerálkou.

Výhľad za oknom bol rušný. Plno lietadiel. Toľko pokope ich ešte nikdy nevidela. Obdivovala tie oceľové vtáky, ktoré tak ľahko plávali po mori oblakov.

Vo vestibule sa hemžili ľudia. Akoby odletov bolo nedostatok a priletov tak mnoho, akoby každý človek iba čakal na svoj let.

Všade bolo počuť vravu. Videla rozprávajúce sa páriky, rodiny, priateľov. Iba ona sedela sama, opustená.

Vbehli jej slzy do očí, no nemohla si dovoliť rozplakať sa. Zhlboka sa nadýchla a skúšala odohnať bezútešné myšlienky, ktoré sa jej vynárali v mysli.

Zrazu vrava utíchla na pár sekúnd, ktoré sa zdali byť minútami.

Bolo tak ticho, že i zabudnutú muchu by bolo počuť, ako poletuje vo vestibule. A potom zaznel nekonečný šum šepkajúcich ľudí, ktorí sa pozerali jedným smerom.

Nevenovala tomu pozornosť. Bola zahrúžená do seba a pozerala do šálky kávy, akoby sa jej myšlienky zhmotnili a ona by mohla vidieť deje, ktoré prežila v minulosti. Natália ešte sedela v kaviarni letiska a chystala sa nastúpiť na svoj let, keď ho uvidela.

Myslela si, že sa jej iba marí, tak tú myšlienku, ktorá ju napadla, hneď zavrhla. Predsa v nej tkvelo podozrenie.

„Bol to on? Mohol to byť Michael Jackson?

Ale nie, čo by tu hľadal!? “ - vzápätí si pomyslela, že už dávno sa nezaoberala myšlienkou na svoju starú nezabudnuteľnú, jedinečnú, platonickú lásku.

Nemala na to čas, nemala na to dostatok síl.

Nevedela, nemohla vedieť, že bol rokovať v Londýne o svojom turné po Európe. Už dávno prestala čítať noviny a sledovať televíziu. Už dávno nemohla myslieť iba na seba. Už dávno nie...

Zahlásili jej let. Dopila kávu, postavila sa a vyrazila k svojmu terminálu. O chvíľu sa už všetko skončí.

O chvíľu zanechá za sebou život, ktorý kedysi tak milovala, a teraz tak veľmi nenávidela.

Nevedela, v tej chvíli netušila, ako sa jej život zmení...

Pozrela sa na letenku a hľadala svoje miesto. Potešila sa, že sedí pri okne. Zistila, že sa rada pozerá z lietadla na akoby zasneženú oblohu pod ňou. Vonku bola zima.

Snežilo. Písal sa 21. február 2009. Stupnica na teplomery už dlho nevystúpila nad päť stupňov. Ale v lietadle bolo príjemne teplo.

Našla svoje miesto. Kabelku zložila pod sedadlo. Pozrela sa von cez malé okienko. Ľudia prichádzali. Rozmýšľala. Nechápala, kde spravila chybu, prečo sa jej život tak veľmi zmenil a vlastne kedy tá zmena nastala.

Nemohla, nedokázala pochopiť pochmúrnosť situácie, zmenu, ktorá prišla tak náhle, že sa nestihla ani obzrieť. Nestihla sa pozastaviť, povedať si, že musí dávať pozor, pretože ich vzťah speje k zatrateniu.

Nemohla, pretože nevedela, kde bol koniec tej krásnej rozprávky, ktorú sa snažila dosnívať i vtedy, keď koniec už dávno nastal. Bojovala o vzťah, v ktorom žila, pretože bol krásny. Kedysi. Kedysi tak dávno sa veľmi milovali. No tomu je už koniec. Už necítila lásku, ale ani nenávisť. Necítila už nič, iba prázdnotu na mieste, kde mala mať srdce.

Zrazu zbadala štyroch chlapov oblečených v čiernom saku, nohaviciach a bielej košeli. Vyzerali byť veľmi dôležití. Zaujali ju. V lietadle šumelo vravou okolo sediacich pasažierov. Nevedela, čo sa môže diať, pretože väčšina ľudí rozprávala po anglicky, a jej angličtina veru nebola na vysokej úrovni. Usmiala sa. Iba tak sama pre seba. Nerozumela, čo tu hľadá, nechápala, čo čakala od rýchleho rozhodnutia, ktoré ju akoby vzalo so sebou, akoby ju pohltilo, akoby vo chvíli, keď sa zrodila

myšlienka, že musí odcestovať, vedela, že to musí spraviť, no nerozmýšľala nad následkami rozhodnutia. Nevedela, čo bude robiť na cudzom mieste, kde bude žiť, ako sa vlastne dorozumie.

Jej tvárou prešiel šedý mrak.

„Je tu voľné?“ - spýtal sa jej taký známy hlas, ale nevedela ho kam zaradiť.

„Yes “ - odpovedala, a iba letmo sa pozrela tam, odkiaľ ten hlas prichádzal.

Nemohla ho vidieť. Pred ním i za ním stáli dvaja muži v čiernom. Videla ich vstupovať do lietadla a kvôli nim sa strhla vrava.

Začervenala sa. Vždy sa červenala, ak musela komunikovať v cudzom jazyku. Nazdávala sa, že ani akcent nemohla mať dobrý. Ale však tak je na tom predsa každý človek, ktorý sa iba učí cudzí jazyk, neovláda ho, a ani po rokoch nepreberie presne výslovnosť pre neho cudzej reči.

Pozrela sa von cez okno vnímajúc čoraz živšiu vravu.

Znova ju lapili do osídien úvahy o svojom živote.

Ako rýchlo si dokázala zbalit' veci! Tak rýchlo, ako prišlo rozhodnutie. Rozhodnutie utiecť.

Až teraz prišla na to, že je iba obyčajným utečencom, ktorý sa schováva pred svojím životom, lebo sa mu nedokázala postaviť zoči - voči.

Zamyslela sa. Naozaj by to bola pravda? Naozaj iba hľadala únik? Naozaj bola iba zbabelcom, keď bez rozlúčky odišla?

V jej vnútri čosi hovorilo, že to tak nebolo. Ozvalo sa i svedomie, snažila sa ho však zahnať. Vedela, rozumom cítila, prečo urobila, ako to spravila. Nemala iné východisko. Rozlúčiť sa jednoducho nemohla, pretože znova by zostala. Znova by uverila slovám, že sa všetko zmení. A potom by sa znova musela sklamať. A to nemohla už viac dovoliť.

Cítila, ako si vedľa nej niekto sadol. Pozrela sa na osobu vedľa s núteným úsmevom na tvári, pretože najradšej by bola sedela v celom rade sama. Najradšej by sa pohrúžila do seba. Nechcela byť vyrušovaná blízkosťou inej osoby. Túžila, chcela byť veľmi sama, no predsa sa samoty bála.

Keď ho zbadala, jej oči sa doširoka otvorili. Vzápätí otočila hlavu znova k oknu. To nemôže byť pravda! Pomyslela si. Ten krásny úsmev už videla mnohokrát. V televízii. Nikdy nie na živo.

Roztriasli sa jej ruky. Srdce sa jej silno rozbúchalo. Ved' nesedela vedľa hocikoho. Sedela vedľa kráľa. Vedľa kráľa popu. Bože, ona sedí vedľa Michaela Jacksona! Chcelo sa jej zakričať. Teraz by sa jej neboli dorezali krvi. Cítila, že sa jej začína točiť hlava. Tak veľmi túžila, aby lietadlo vzlietlo, aby všetko zaniklo v hukote motora, no pasažieri ešte stále nastupovali.

Mal na sebe tmavé okuliare, čierne nohavice, modrobielu pásikovanú košeľu, čierny klobúk na hlave a čierny kabát voňajúci po koži, ale keď sa mu lepšie prizrela, zistila, že nebol kožený. Vyzeral tak netypicky perfektne ako vždy. „Michael, nemáme radšej obsadiť miesto vzadu, aby si nebol vyrušovaný?“ - spýtal sa muž, ktorý stál vedľa neho.

Nerozumela celej vete, vyrozumela iba, že sa ho pýtajú, či si nesadnú dozadu. Ten muž sa jej zdal byť rozrušený.

Uvedomila si, že sú to jeho osobní strážcovia, ktorí odháňali ľudí, čo nastupovali do lietadla a zastavovali sa pri nich.

Našťastie, mladých bolo málo. Skôr to boli starší ľudia, ktorí nešaleli ako deti, keď videli popovu ikonu. I medzi nimi sa však našli dotieravci, ktorí sa snažili neprísť o šancu vypýtať si autogram. Michael to znášal pokojne. „Oh, nie, to bude dobré. Naozaj. Ďakujem.“ - odpovedal a práve podal podpísaný zdrap papiera staršej žene.

Odpadnem. Pomyslela si. Cítila, akoby sa ozrutnou rýchlosťou rútila do tmavého tunela. Nie, nie, nemôžem odpadnúť. Musím sa vzchopiť. Nemôžem sa správať ako pubertiačka. Hovorila si, no veľmi jej to nepomáhalo.

Tak veľmi túžila ešte raz sa na neho pozrieť, no nebola schopná otočiť hlavou. Cítila v sebe akýsi blok, akoby vedľa nej bol múr a ona kvôli nemu nemohla dovidieť na druhú stranu.

Vstupné dvere sa zatvorili. Prihlásili sa letušky, predviedli únikovú situáciu a lietadlo sa pohlo.

Kútikom oka sa na neho pozrela.

On sa pozeral na ňu. Nemohla neodvrátiť zrak. Prihovoril sa jej.

„Do you speak Englisch?“

„So, so.“ - odpovedala.

„Bojíš sa?“

Bola v pomykove:

„Čo sa jej to pýtal? Či sa bojí?“

„No.“

Nemala čo pokaziť.

„Ani ja.“ - usmial sa na ňu.

Mal taký krásny úsmev. Jeho oči boli naozaj také úprimné, ako si predstavovala, i keď sa pozeral na ňu ponad čierne slnečné okuliare. Jeho pohľad ju hypnotizoval. Jeho vlasy, ktoré mohla vidieť spod čierneho klobúku, splývali po pleciah. Nenápadne sa pozrela na jeho ruky. Boli výnimočné. Mal krásne tvarované, dlhé prsty.

Lietadlo pridávalo. Vedela, že pomaly vzlietnu.

Čo bude potom? Dúfala, že sa jej už viackrát neprihovorí.

Dúfala, že nie je z tých ľudí, ktorí sa radi rozprávajú s cudzími osobami.

Dúfala, že nemôže hovoriť s cudzími ľuďmi. Dúfala, že keby to tak nebolo, tak ho bodyguardi zahriaknu.

Dúfala... a predsa tak veľmi túžila v tomto momente, v tejto sekunde vedieť dokonale po anglicky.

Lietadlo vzlietlo.

„To je krásne.“ - povedal, možno iba pre seba.

Usmiala sa. Naozaj to bolo krásne. Naozaj to bolo vzrušujúce. Naozaj sa jej triasli nohy, potili sa jej ruky a srdce jej bilo opreteký. Naozaj cítila, akoby sa jej točila hlava. Naozaj, ale čo bude po tom? Znova bola nútená pomyslieť na svoj budúci život. Tvárou jej prešiel neznámy tieň, ktorý nemohla vidieť.

Michael to však zbadal.

Michaelovi polichotilo, že sa na neho cudzia prísediaca hneď nevrhla a nežiadala o autogram ako ostatní fanúšikovia.

Miloval svoj život, talent ho naplňal, samotné umenie rozveseliť dav ľudí a vyčariť im úsmev na tvári bol nemenným pocitom v jeho srdci, ktorý nevybledol ani počas toľkých rokov, čo bol na rebríčku svojej slávy,

a ani potom, keď z onoho pomysleného rebríka spadol
a musel začať všetko odznova.

Bol nepochybným a nekorunovaným kráľom popu.

Znamenalo to pre neho veľa, ale ako päťdesiatročný cítil
už únavu od toľkého davu.

Dnes, po prvý krát, takmer po desiatich rokoch,
pripravoval sériu koncertov v Londýne v O2 Aréne.

Oficiálne plánoval iba desať vystúpení, no dal sa
prehovoriť a nepodpísal zmluvu o počte koncertov. Čas
ukáže, akou rýchlosťou sa po vyhlásení jeho posledného
svetového turné predajú lístky a aký bude záujem.

A potom sa rozhodne, koľko vystúpení absolvuje.

Nepredpokladal, že po toľkých rokoch to môže byť
znova, ako kedysi, keď bol ešte omnoho mladším, nemal
toľké záväzky a necítil sa byť tak ukrutne unavený. Roky
na ňom zanechali stopy. Zistil to už dávno, ale až teraz si
to uvedomil. Začal mať strach, že to nezvládne.

Predovšetkým v boji proti strachu vyhrala jeho láska
k fanúšikom a potreba ukázať, že si zaslúži kráľovskú
korunu, ktorým ho obdarovali pred rokmi ľudia, ktorým
na ňom záležalo.

Chcel byť hodný tej koruny i po rokoch, keď sa stiahol do úzadia. Chcel ukázať, že na to ešte vždy má, nielen sebe a najbližším, ale predovšetkým ľuďom, ktorí mu verili a potrebovali ho. Ľuďom, ktorých miloval.

Fanúšikom. Pripravoval sa ich obdarit' niečím výnimočným.

Šesťnásť hodín je dlhý čas, i keď sa jej let veľmi páčil. Nikdy predtým neletela, ale bola šťastná, že to mohla konečne skúsiť. I keď na prvýkrát to bolo predsa len dlhé. Letela sama, sama so svojimi myšlienkami. Tak veľmi sa jej chcelo plakať, ale nemohla. Nie preto, že v lietadle nebola sama, ale jednoducho cítila, že už vyplakala všetky slzy, ktoré mala. Nové sa jej už nepodarilo vytvoriť.

Usmiala sa.

Sedí vedľa známej osoby, vedľa Michaela Jacksona a ju oveľa viac zaujíma jej život. Život, ktorý zanechala, život, ktorý má ešte pred sebou.

Uvedomila si, že už necíti žiadnu lásku. Nemiluje ho.

Ako sa to mohlo skončiť?

Ako mohla taká obrovská láska zaniknúť? Nechápala.

Myslela si, že to bude trvať večne, ale mýlila sa.

Nemohlo to trvať naveky. Večná láska neexistuje, pomyslela si.

Pozrela sa kútikom oka na vedľajšie sedadlo. Zahliadla iba kučeravé čierne vlasy. Vôňa, ktorá sa z jej pravej strany z vedľajšieho sedadla šírila, bola vtieravá. Nie, nebola odporná, práve naopak. Bola taká nádherná, taká krásna, a tak veľmi jej vnikala do nozdier, že nebola schopná na nič iné myslieť, iba na vôňu zvodného závoru a podmanivého tabaku s neodolateľným pôvabom jemnej kože a lahodných drevín. I keď jej myšlienky odbiehali do minulosti, automaticky sa ocitla v prítomnosti, precitla do reality, pretože tá vôňa jednoducho bola tu. Akoby bola jej prítomnosť, jej budúcnosť i jej minulosť. Nechápala, a ani nemohla pochopiť. Nikdy nepocítila ešte tú vôňu, a predsa bola jej vedomiu taká známa, akoby s ňou bola navždy spätá, akoby kedysi ju už bola cítila. No napriek pocitom si bola istá, že to tak nie je.

Tá vôňa bola lahodná, jemná, a predsa vyzývavá. Bola výnimočná. Dráždila jej zmysly a nedokázala si predstaviť, ako vydrží celý let v takej agónii, do akej sa vďaka nej dostala.

Michael sa ticho rozprával vedľa nej s jedným zo svojich osobných strážcov. Ledva ich počula, ale aj keby sa rozprávali nahlas, sotva by im rozumela.

Michael. Michael Jackson. Jej platonická láska z detských čias. Jej láska, ktorej sa nikdy nechcela, ktorej sa nikdy nemohla vzdať. Keď bola dieťaťom, a niečo ju bolelo, vždy si zapla hifiže a počúvala jeho piesne. Jeho hlas ju upokojoval. Pamätala si, ako si prekladala jeho texty. Písala si na papier slová, ktoré počula a vyhľadávala v slovníku ich význam. Mnohokrát sa trafila i napriek tomu, že často afektoval. Vtedy to ešte nevedela. Vtedy toho tak veľa ešte nevedela...

Zatvorila si oči a skúsila si predstaviť jeho hlas, ako spieva. Znenazdajky si začala hmkať tón jeho pesničky On The Line. Nebola to taká známa pesnička ako ostatné, ale jej sa zdala byť výnimočná.

Nevie prečo, ale práve táto ju napadla. Nevníkala nič okolo seba, začínala sa upokojsovať. Minúty ubiehali, každou sekundou jej unikala prítomnosť, ktorá sa menila na minulosť, na ktorú si možno už nikdy nespomenie. Vedľa nej nastalo takmer badateľné ticho. Pozrela sa vedľa a uvedomujúc si, že si hmkala nahlas. Začala sa červenať a vedela o tom. To bolo také trápne! Chcela sa prepadať! Och bože, daj, aby to nebola pravda! Pomyslela si, ale on jej modlitbu nevyslyšal. Znova. Znova ju opustil. Nepočúval ju. Nechcel jej pomôcť. Asi jej krížom bolo trpieť celý život a nečakať od nikoho pomoc.

Michael sa usmial.

„Je to pekná pieseň...“ - povedal.

Prikývla a otočila hlavu smerom k oknu. Nemohla sa na neho pozeráť. Bol taký, taký... Taký živý. Prečo sa to deje práve s ňou?

A znova to pocítila. Začala sa jej točiť hlava. Roztriasli sa jej ruky. Čo sa to s ňou deje? Ved' už nie je malou pubertiačkou, ktorá stretla svoj idol.

A predsa sa tak v tejto chvíli cítila. Znova jej do nosa vnikla jeho vôňa. Bože, ja to nevydržím. Pomyslela si, a prekvapila sa, že ešte vždy neodpadla.

Pozrel sa na ňu kútikom oka. Mala krásne lesklé dlhé hnedé vlasy a zaujímavý nos. Nie, nebol to krásny nos. Vyzeral skôr akoby bol kedysi zlomený, ale hodil sa k jej tvári. Vyzerala byť taká veľmi smutná, ako psička, ktoré vyhodili z domu. Nemohol, nevedel, kam ju zaradiť.

Nevedel o nej nič, ale hneď si ju všimol hoci, iba kradmým pohľadom v kaviarni, ako popíjala kávu. Mala smutné oči, smutný hlas. Ešte nikdy nestretol podobného človeka, ktorý by ho tak veľmi zaujal hneď na prvý pohľad. Nevedel, čo v ňom vyvolalo tieto pocity, ale cítil sa, akoby ju už bol mnoho rokov poznal, hoci ju videl iba teraz. Bola akoby vykreslená z jeho snov. Žena, ktorá nerobí hneď cirkus, keď ho uvidí. Žena, ktorá akoby sedela vedľa neznámeho človeka, nie vedľa hviezd. Usmial sa. Hviezda. Tej už dávno odzvonilo. Kedysi miloval ten pocit byť na javisku a vidieť, akí sú šťastní ľudia, jeho fanúšikovia.

Javisko sa stalo jeho druhým domovom, pretože od chvíle, keď naň prvýkrát vystúpil a zaspieval prvú pieseň, vedel, že je to miesto, kam patrí, kam po celý život už patriť aj bude.

Miloval rozdávať lásku, nádej a chcel zmeniť svet. Vedel, že má tú moc, vedel, že to raz dokáže. Vedel to už vtedy, keď ako päťročný prvý krát so svojimi bratmi vystúpil na javisko. Tak veľmi to miloval. Tak veľmi sa chcel podobať na svoje idoly. A nakoniec mnohí sa chceli podobať na neho.

Začalo mu vadiť ustavičné prenasledovanie novinárov, že si nemohol pokojne sadnúť na kávu bez toho, aby sa okolo neho hneď nezhrýkla kopa ľudí.

Chcel sa prechádzať po meste, v ktorom žil, chcel nakupovať bez ustavičných pohľadov, tak veľmi túžil byť nerušený. Tak veľmi chcel byť aspoň na chvíľku sám. Paradoxom života bolo, že bol vždy sám, a predsa sa tak niekedy necítil.

Mal päťdesiat rokov, dvoch synov a jednu dcéru.

V otcovstve sa vyžíval.

Miloval deti, odkedy dospel k rozumu. Liz mu predsa vždy hovorila, že potrebuje deti okolo seba, že jedného dňa bude báječným otcom. Vtedy sa iba zasmial, pretože sám bol veľkým dieťaťom.

Ale múdra Liz mala pravdu. Keď sa mu narodil prvý syn Prince Michael I., bol šťastím bez seba. Konečne sa mal o koho starať, konečne mal niekoho, kto by sa v starobe postaral o neho. A potom prišla dcérka. Dal jej meno Paris, ako princezná z mesta Paríž a Katherine po svojej matke, ktorej mohol za toľko vďačiť. Svoje deti zahrnul všetkým, čo on, ako dieťa nemohol mať. Či by menil? Po mnohých rokoch seba umárania, po rokoch samoty a predsa obklopený ľuďmi, vedel, že by nemenil, ak by sa znova narodil. Bolo to jeho poslanie, jeho život. I keď bol nesmierne ťažký. Ale teraz, teraz mal svoje deti a cez ne sa mohol vyžiť vo vlastnom detstve, ktoré nikdy nemal, ktoré tak závidel iným chlapcom, ktorí vyrastali na tej istej ulici, kde on a žili svoj zážitkami plný detský život.

A po rokoch prišiel na svet jeho druhý syn Prince Michael II., ktorého prezývali Blanket – prikrývka,

nielen preto, že sa pod ňou rád skrýval, ale bola to akási zdobnenina, prejav lásky, ktorý sa v ich rodine odjakživa používal.

Neveril, že by mohol mať ešte viac detí, i keď si často krát predstavoval, že ich bude neúrekom.

A čo láska?

V živote bol zaľúbený dvakrát tak naozaj, tak na život, keď si myslel, že to bude večné. Ale tak ako všetko v jeho živote, ani láska nemohla byť večná. Pri prvej bol neskúsený a vypustil ju z rúk skôr, než si to dokázal uvedomiť, a pri druhej... nuž tam zohralo veľa iných vecí dôležitú úlohu. Vtedy ešte nemal deti, ona mala. Miloval ju ako ešte nikdy nie. Bola krásna, múdra a chcela ho.

Michaela, nie kráľa popu. Milovala ho takého, akým bol.

Po čase jej však začalo vadiť, že sa viac hráva s jej deťmi, akoby voľný čas, ktorého naozaj vtedy nemal veľa, pretože sa pripravoval na svetové turné History, tak ten voľný čas, to málo čo mal, strávil radšej s jej deťmi, než s ňou. Bolo pravdepodobné, i keď to neočakával, že sa rozídu.

Bolelo ho to a povedal si, že nikdy, nikdy viac sa nezaľúbi. Podarilo sa mu to. Nebol stvorený pre ženy, i keď tie po ňom šaleli. A v tom bol problém.

On potreboval ženu, pri ktorej by bol Michaelom a nie kráľom popu. Nemal to jednoduché. Veď ho poznali po celom svete. Uspokojovalo ho to? Áno, kedysi áno, pretože to chcel dokázať. Kedysi sa chcel zapáčiť otcovi, ktorý pre neho na jednej strane toľko spravil, avšak na druhej strane mu ukradol detstvo. Ale už mu prepáčil, dávno mu odpustil, nemohol sa na neho hnevať. Iste chcel pre svoje deti iba to najlepšie, čo on nikdy nemohol mať:

„Hm,... zaujímavé!“ - pomyslel si, ako sa dej života opakuje z generácie na generáciu.

To isté chcel pre svoje deti, i keď možno iným spôsobom. Zažil, čo je to byť vo svetle reflektorov od detstva a nechcel, aby tým jeho vlastné deti trpeli.

Nechcel, aby aj im ktosi ukradol detstvo.

Precitol, keď začul tichý spev z vedľajšieho sedadla.

Tiché hmkanie jeho pesničky.

Pozrel sa na to cudzie známe, ale predsa neznáme dievča.

Usmial sa. Opätovala mu úsmev, no nebol radostný.

Bola v pomykove. V pomykove z neho, z toho že nevedela dobre po anglicky. Z toho bol aj on dost' rozladený. Zbadal to už hneď pri prvej vete. Bol z toho smutný, pretože tak rád by sa s ňou bol rozprával, tak rád by počul znova jej hlas. Jej smutný hlas. Ale nechcel ju rušiť, pretože vyzerala byť ranená, akoby ju čosi zvnútra zožieralo, akoby jej ktosi ešte iba prednedávnom ublížil. Pristihol sa, že by rád uvidel znova jej oči. Jej smutné oči, a chcel, túžil kdesi vo svojom vnútri ju rozveseliť. No nevedel, akoby to mohol dokázať. Život nehral ich kartami.

Pozrel sa dozadu na osobných strážcov. Prikývol im, že je všetko v poriadku a zatvoril oči. Čaká ich ešte dlhá cesta...

Z úst sa jej derú nesúvislé vety. Kde to je? Všade okolo nej je úplná tma, vlhko a chlad. Je sama? Započúva sa do ticha. Áno, je sama. Telom jej prechádza bezútešnosť ako temnota, ktorá ju obklopuje, ako strach, ktorý v nej drieme, ako úzkosť z nepoznaného, ako bezočivosť, ktorá sa jej vysmieva.

Kým je? Nenachádza samu seba. Je jej zima a šaty má premočené. Čosi sa pohlo vedľa nej. Ach, boli to iba jej skrehnuté prsty, ktoré sa šmýkajú po klzkej dlážke. Zrazu sa čohosi dotkne. Je to baterka. Snaží sa ju zapnúť. Nesvieti.

Je sama uzavretá v tme a nemôže dýchať. Dusí sa, nieto vzduchu, ktorý by ju živil.

Je to koniec? To je smrť? Bojí sa! Tak veľmi sa bojí... Otvorila oči. Musela na chvíľku zaspáť, i keď jej srdce búšilo ozlomkrky, akoby s niečím naozaj iba pred sekundou bojovala, akoby... Nadýchla sa. Bože, ona naozaj na chvíľku prestala dýchať.

Zacítila čiesi ruky na svojich pleciach. Pozrela sa na ne. Krásne ruky. Zdvihla hlavu o čosi vyššie a zbadala, ako sa jej Michael prihovára. Musela čosi hovoriť, alebo kričala zo spánku.

„Bol to len sen, iba sen.“ - počula svoj hlas.

Michael jej nerozumel.

„Only dream.“ - povedala po anglicky.

Zdal sa byť vystrašený. A to sa ešte nepozrela do zrkadla na seba.